

14 | ŘÍJEN 2021

JSEM JEDNO UCHO

Svaz neslyšících a nedoslýchavých osob v ČR, z.s.

Cena 50 Kč

Křest knihy

Jsem jedno ucho 2021

TÉMA
Kochleární
implantáty:
implantace
v dospělosti

RADEK VAVŘÍK
„Se syny jsem
opustil svět ticha.“

SVAZ NESLYŠÍCÍCH
A NEDOSLYCHAVÝCH OSOB
v ČR, z. s.

Sledujte nás!

Chcete poznat životní příběhy dalších osobností Jsem jedno ucho? Příběhy najdete zde www.snnrcz.cz/JSEM-JEDNO-UCHO.

A pokud ještě nejste fanoušky naší FB stránky Jsem jedno ucho www.facebook.com/JsemJednoUcho, určitě to napravte! :-)

 /JsemJednoUcho

 /JsemJednoUcho

Přístě se těšte:

Téma:

Netradiční záliby: neslyšící a nedoslýchaví lidé na místech, kde byste je nečekali

Patnácté číslo časopisu Jsem jedno ucho vyjde **14. 12. 2021**.

Příspěvky, prosím, posílejte na e-mail: cezova@snnrcz.cz do 14. 11. 2021.

*Redakce časopisu
Jsem jedno ucho
vám přeje
krásné podzimní dny!*

Foto: Veronika Cézová

Obsah

Úvodní slovo šéfredaktorky Veronika Cézová	4
Zamyšlení na 400 slov Ivana Zoulíková	5
Téma Radek Vavřík	6
Osobnost Šárka Prokopiusová	12
To jsme my! Jaroslav Paur	14
Historické okénko Helen Keller	17
Konference INSPO Jaroslav Winter	18
Mluví se o nás Jsme v médiích!	20
Svazem letem světem <i>Nová rubrika!</i>	27
Křest knihy Jsem jedno ucho 2021	32
Zajímavosti Věděli jste, že...	50
BYLI JSME PŘI TOM!	
Pražský spolek neslyšících	51
Spolek neslyšících Břeclav	51
Základní organizace neslyšících Most	52
Spolek neslyšících Plzeň	53
Na návštěvě ve škole Ječná <i>Nová rubrika!</i>	54
Evropský projekt Zkvalitňujeme sociální služby pro neslyšící	58
Pozvánka Výstava obrazů	59
Životní jubileum Dagmar Radilová	60

ÚVODNÍ SLOVO ŠÉFREDAKTORKY

„Zkouška zvuku!“

Bylo pondělí, 6. září. Necelá půl hodina do desáté hodiny dopolední.

Osobnosti projektu Jsem jedno ucho byly nachystané na besedu, kterou jsme pořádali již podruhé pro knihovníky z Městské knihovny.

Tentokrát to však bylo jiné. Všechny osobnosti sice byly připravené. Ale ne „na místě“ jako vždycky. Tedy – ne na jednom místě.

Čekala nás – kvůli covidovým opatřením v knihovně – historicky první beseda Jsem jedno ucho. Online.

Některé osobnosti se k besedě připojily z domova, jiné z práce. Výjimkou nebylo ani připojení z konference. A dokonce i z auta...

Zkouška zvuku (i obrazu) dopadla na výbornou.

A teď už jsem jen odpočítávala minuty do desáté hodiny, kdy to vypukne. Kdy začne beseda Jsem jedno ucho!

Napětí se stupňovalo. Tři minuty, dvě minuty, jedna minuta... Začínáme!

A najednou jsem viděla dvacet černých obrazovek. Některé byly pojmenované jako pobočky knihovny – např. Opatov, z jiných jsem se dozvěděla mužská či ženská jména a příjmení.

Ale nic to neměnilo na tom, že jsem si v tu chvíli nedovedla představit, jak vypadají naši posluchači. Je jim třicet, nebo šedesát? Usmívají se, nebo se mračí? Černé anonymní obrazovky s sebou přinášely spoustu otazníků...

Bylo pondělí, 6. září. Lehce po půl dvanácté.

Beseda byla za námi! A byla to neuvěřitelná jízda, neuvěřitelná zkušenost. V online prostředí aplikace ZOOM jsme dostali spoustu hezkých zpráv, že knihovníci děkují za besedu, která se jim líbila.

Hezká slova potěšila. Ale v tu chvíli jsem vlastně netušila, jestli nejde jen o zdvořilostní frázi... Když jsme na besedách, člověk vidí všechny ty rozzářené obličejky. Ale tady byly vzkazy, které na tu dálku mohl napsat kdokoli s všelijakými pocity...

Byla středa, 8. září. Lehce po poledni.

Stalo se to kousek od Florence na přechodu:

„Dobrý den! Jé, jste to vy? Ze Svazu neslyšících?“ Na přechodu mě zastavila asi padesátiletá žena, velmi pěkně oblečená.

„Hezký den! Ano, těší mě, Veronika Cézová.“

„Ten online přenos byl naprosto úžasný!“

Chvilí jsem přemýšlela, pak mi to došlo...

„Vy jste knihovnice? Z pondělní online besedy Jsem jedno ucho?“

„Ano! A moc vám za ni děkuji. Vůbec jsem si do té doby neuvědomila, jak to mají nedoslýchaví a neslyšící náročné! Díky za to, co děláte!“

text ve ZJ

text ve ZJ

ZAMYŠLENÍ NA 400 SLOV IVANA ZOULÍKOVÁ Dva kochleární implantáty mě přiblížily k lidem

Tohle byla ta nejkrásnější zpětná vazba, kterou jsme mohli na besedu Jsem jedno ucho dostat. Sama sebe jsem si představila, co by mě motivovalo k tomu takovýmto způsobem někoho – v anonymní Praze – oslovit.

Někoho, koho jsem viděla hodinu a půl přes obrazovku počítače a nebyla si vůbec jistá, jestli je to on...

Ale podle reakce nadšené knihovnice mi to došlo. Přestože tam chyběl ten „lidský rozměr“, osobní kontakt s účastníky, beseda na ni natolik zapůsobila, že nám chtěla dát zpětnou vazbu za každou cenu. I za cenu, že bych to nemusela být zrovna já, ta ze Svazu neslyšících...

Byla to náhoda? Nebo osud? Jak malá je pravděpodobnost, že člověk potká někoho, koho v podstatě nikdy pořádně neviděl, v předlidené Praze? Navíc dva dny po konání akce, kdy je ještě plný dojmů?

Pokud bude číst tyto řádky i paní knihovnice z Florence, chtěla bych jí – ještě jednou a z celého srdce – poděkovat za všechny osobnosti, které se účastnily besedy. Je to pro nás ta nejhodnotnější zpětná vazba, kterou jsme mohli dostat. Tedy že to, co děláme, má smysl.

A že jsou lidé – napříč generacemi, ale i profesemi – nadšení z našich besed, které umí sluchový handicap poutavě přiblížit... ■

Přeji příjemné počtení a buďte jedno ucho!

Vaše Veronika

tisková mluvčí Svazu neslyšících
a nedoslýchavých osob v ČR

Když porovnáím svůj život před a po implantaci, rozdíl je neskutečný. Nosila jsem vždy dvě sluchadla, a přesto jsem byla absolutně závislá na odezírání. Netušila jsem, že tak špatně slyším. První implantát jsem dostala před šesti lety. Učila jsem se rozeznávat běžné zvuky, jako je tekoucí voda nebo štěkání psa. Neměla jsem žádné sluchové zkušenosti, učila jsem se úplně od začátku jako malé děti. Byla jsem neustále zahlcena

neznámými zvuky. Tato etapa trvala zhruba jeden až dva roky. Zaměřila jsem se na nácvik nového poslouchání, chodila jsem pravidelně na nastavování procesoru a na logopedii. Rozumění se zlepšovalo každým dnem. S prvním KI jsem zjistila, že slyším krájení zeleniny, prskání oleje a že tekoucí voda z kóhoutu zní jako peřeje. Dům byl plný nejrůznějších zvuků – tikot hodin, šoupaní podrázek, vrzání dveří, hučení led-

nice a notebooků. Na výletech mě bavilo rozeznávat zpěv ptáků. Chudák manžel se na čas stal amatérským ornitologem a snažil se z nahrávek na internetu identifikovat jednotlivé ptáčky.

Třetím čtvrtým rokem jsem už dobře rozuměla žákům ve třídě a ve větší společnosti jsem se pohodlně bavila. Jen jsem si musela neustále hlídat správnou stranu, na kterou slyším. Chyběla mi druhá funkční strana. Špatně jsem se natočila ve třídě a přestala jsem slyšet žáky. Začala jsem hledat možnosti, jak získat i druhý implantát.

Po pěti letech jsem byla oboustranně implantovaná. Nečekala jsem tak rychlý přínos dvou uší! Se dvěma KI to bylo především o poslouchání řeči, zpěvu a hudby. Dvě funkční uši přinášejí lepší rozumění v šumu, lépe vytáhnou zpěv z hudby. Každá strana slyší trochu jinak, přesto jsou dokonale kompatibilní a vzniká bohatý, plný vjem. Najednou je sluchové vnímání zcela přirozené, prostorové, ze všech stran. Při vybití jednoho akumulátoru ztrácím snad 70 % zvuků z okolí.

Stále mě provází prima pocit, že s oběma „ušima“ jsem kompletní. Zvuky vnímám zcela přirozeně, a navíc je identifikace nových zvuků mnohem rychlejší a snazší. Nikdy by mě nenapadlo, že se naučím v padesáti letech telefonovat tak, že si objedná něco po telefonu. Dá se říct, že jeden implantát mi přinesl pocit bezpečí – lépe jsem se orientovala ve světě zvuků. Dříve jsem při vaření nemohla poslouchat vyprávění synů. Nyní si můžeme s dospělými syny při chystání večere důvěrně povídat. Kamarádi ve společnosti už na mě nemusí brát ohledy. Byla jsem mezi lidmi ráda a nyní jsem ještě raději. Zkrátka jsem šťastná, jak dobře slyším, jak mě dva implantáty přiblížily k lidem. ■

RADEK VAVŘÍK: SE SYNY JSEM OPUSTIL SVĚT TICHÁ

„Paní Vavříková, váš syn je jen líné dítě. Nespolupracuje, to je všechno,“ odbyli maminku dnes šestáctiletého Radka Vavříka.

Sluchovou vadu měl přítom od narození. Celkem srozumitelně však vyslovoval jednoduchá slova, takže zpočátku neměli ani jeho rodiče žádné podezření. Časem však přibývaly situace, kdy Radek nereagoval na zvuky a jeho slovní zásoba se již nerozvíjela tak jako u slyšících dětí.

Mamince to bylo divné. Ale slova doktorů ji trochu uklidnila. Avšak ne nadlouho.

Po jeho čtvrtých narozeninách lékaři – na základě odborného vyšetření na foniatrii – vyřkli diagnózu. Jednalo se o velmi těžkou oboustrannou sluchovou vadu.

„Maminka z toho byla nešťastná. Obávala se o její budoucnost. Nevěděla,

zda nebudu na někom závislý ohledně péče, zda se sám postavím na vlastní nohy a jestli budu soběstačný. Byl to šok. Několik nocí proplakala. Neměla o sluchových vadách žádné informace. V té době měla maminka velkou podporu u svojí maminky, mojí babičky. Nedala se.“

Radekova babička pronesla: „My tomu našemu klukovi musíme pomoci. Uděláme vše pro to, aby mohl normálně žít.“

Na babičku, silnou osobnost a úžasnou ženu rodu, Radek dodnes s láskou vzpomíná. „Ale ten největší dík patří mamince, která to nevzdala a hodně se mi věnovala, abych se jednou mohl postavit na vlastní nohy. Díky ní bych dnes nebyl tam, kde jsem.“

První sluchadla

Tím, že se na jeho ztrátu sluchu přišlo až po čtvrtém roce, svá první slucha-

dla dostal, když mu bylo čtyři a půl roku. Tehdy se ještě jednalo o sluchadla s dlouhým kabelem. Část sluchadla nosil na hrudi v naší kapsičce.

„Až když mi bylo skoro šest let, darovali mi naši příbuzní z Německa kvalitní závesná sluchadla. Na rozvoj řeči jsem tedy měl velmi krátkou dobu, zhruba dva roky, protože řečové centrum se uzavírá kolem sedmého roku. Proto jsem bral nějaké prášky na urychlení slovní zásoby. Naštěstí zabraly.“

V pěti letech byl Radek přijat do běžné školky. Rád tam ale nechodil.

„Nic jsem nechápal, ničemu jsem nerozuměl. Ve školce se mi nelíbilo. Proto mě maminka pak přihlásila do mateřské školy pro nedoslýchavé děti v Ječné ulici v Praze. Ani tam se mi zpočátku nelíbilo, neboť jsem měl již špatné zkušenosti s předchozí školkou. Ale časem jsem si

na tu školku zvykl. V této budově, kde je školka, základní škola a gymnázium pro sluchově postižené děti, jsem zůstal až do maturity, tedy do dospělosti.“

16 let v jedné škole

Díky tomu Radek navštěvoval jednu školní budovu neuvěřitelných 16 let. A na školní léta vzpomíná s úsměvem na rtech.

„Měl jsem tam úžasný kolektiv ve třídě, byli skoro jako moje druhá rodina. Třída byla malá, maximálně deset dětí.“

Po maturitě zamířil na Zahradnickou fakultu Mendelovy univerzity v Brně, kde získal bakalářský titul v oboru Zahradní a krajinářská architektura. Toužil však po dalším studiu. A zároveň se chtěl vrátit zpátky do Prahy. Proto se přihlásil na Českou zemědělskou univerzitu v Praze-Suchbale, kde v oboru Zahradní architektura získal inženýrský titul.

A právě na vysoké škole poprvé studoval se slyšícími. Nikdo mu tam nedával najevo, že má sluchový handicap.

„Samozřejmě že na vysoké škole by se dobrý sluch hodil. Občas mi bylo trapné vyptávat se spolužáků nebo vyučujících. Ale s velkou dřinou a pilí jsem vystudoval obory, které pro mě nebyly vůbec lehké.“

Lepší sluch?

Během puberty a dospívání se mnoha lidem zhoršuje sluch. To ale nebyl Radkův případ. „Pořád mi zůstával stejný. Ale vzpomínám si, že mi jednou pan doktor Jedlička na foniatrii řekl, že mám lepší audiogram, než když jsem byl malý...“

Radek nevěřil svým uším. „Opravdu? Jak to? Že bych slyšel lépe než předtím?“

„Ne, slyšíte stejně,“ odpověděl mu pan doktor Jedlička. A vysvětlil mu, že když byl malý, během audiologického vyšetření nedával přesně znamení, kdy slyší tóny.

„Nemačkal jsem tlačítko, i když jsem mohl něco slyšet. Nyní je průběh vyšetření přesnější, a tudíž se sluch jeví jako lepší. Ale ve skutečnosti lepší není.“

Connexin 26

Radek také dlouho hledal příčinu toho, proč špatně slyší. „Ani paní doktorka z foniatrie mi nedokázala sdělit přesnou

příčinu mé sluchové vady. Prý mám poškozený sluchový nerv... Ve třiceti letech jsme však šli společně s manželkou na genetické testy. A tam jsme zjistili skutečnou příčinu.“

Ten den si Radek pamatuje, jako by to bylo dnes. Byla půlka prosince roku 2015. V odpoledních hodinách s manželkou Evou zamířil do Fakultní nemocnice v Motole, kde se od paní doktorky Pourové dozvěděl výsledky genetického vyšetření.

„Oba máme mutaci ve stejném genu, tudíž možnost sluchové vady u našich dětí je téměř stoprocentní.“

„Na základě krevních odběrů u nás u obou byly zjištěny dvě mutace v genu GJB2 pro Connexin 26, které jsou dle současných poznatků medicíny příčinou poruchy sluchu. Lékařka nám sdělila

i takovou informaci, že musíme počítat s tím, že s velkou pravděpodobností budou mít i naši potomci sluchovou vadu. Oba máme mutaci ve stejném genu, tudíž možnost sluchové vady u našich dětí je téměř stoprocentní,“ vysvětluje Radek.

Sluchová vada přešla i na potomky

A měla pravdu. Oba kluci – Viki i mladší Vojtíšek – mají také sluchový handicap. A oba už jsou dokonce implantováni.

„Starší syn Viki má dva kochleární implantáty a mladší Vojtíšek jeden kochleár a jedno sluchadlo. Na uchu, kde má sluchadlo, má středně těžkou sluchovou vadu. Myslím si, že jsme klukům umožnili brzký start do světa plného zvuků. A s manželkou jsme moc rádi, že jsme jim tuto možnost dali a že se vše podařilo. Oba kluci díky kochlíku slyší velmi dobře. Těm snad neunikne, ani kdyby spadl špendlík na podlahu,“ směje se.

Vy máte sluchovou vadu?

Daří se mu i v pracovním životě. Nyní pracuje pro jednoho z největších pražských developerů. „Když jsem absolvoval pracovní pohovor v současné firmě, můj budoucí nadřízený byl překvapen, že mám nějakou sluchovou vadu. Tuto informaci jsem mu sdělil až v průběhu pohovoru. Vůbec to na mně nepoznal.“

Ale i tak mě ujišťoval, že tento handicap není překážkou, že s tím nemá problém. Na konci pohovoru jsme se domluvili, že k nim mohu nastoupit do zaměstnání. Podali jsme si ruce.“

Nastoupil do oddělení inženýringu. A do kolektivu ihned zapadl. „Běžnou komunikaci zvládám dobře. Ano, jsou situace, kdy mi kolegové musí něco zopakovat, když třeba mluví rychle nebo mají roušky či respirátory. Rádi mi to zopakují. Nebo se občas stane, že v telefonu nerozumím, a tak to za mě vyřídí kolega. Ale to se stává spíše výjimečně. Pracuji jak samostatně, tak i v týmu.“

Telefonovat se Radek naučil již v dětství, kdy jako malý kluk hned běžel zvednout telefon, jakmile ho uslyšel.

„S bráchou jsme závodili, kdo jako první zvedne telefon. Občas nám při závodění upadlo telefonní sluchátko. Volající se asi musel divit, co to slyší zarámsy a pády,“ směje se Radek.

Paradoxně mnohem náročnější než v práci byla komunikace na vysoké škole. „Vznikalo kvůli tomu hodně stresových situací. Tolik informací, samé projekty, důležité termíny zkoušek... Musel jsem si vše dobře ohlídat, aby mi nic neuniklo. Zato v zaměstnání je větší pohoda, nejsem tu ve stresu a za to jsem moc rád.“

Životní rozhodnutí

Své malé syny nechali implantovat. Radek s Evou však nikdy neuvažovali o tom, že by si i oni – v dospělosti – nechali voperovat kochleární implantát.

„Říkali jsme si, že máme sluchadla a s nimi si vystačíme. Byli jsme šťastní za tu možnost, že naši kluci uslyší zvuky, které my s manželkou neuslyšíme...“

Pak je ale oslovila – na základě toho, že jsou jejich synové implantovaní – firma Cochlear. A všechno šlo ráz na ráz. V České republice se totiž budoval tým dobrovolníků s kochleárním

implantátem. A Radek s Evou se stali ambasadori.

„Jako lidé, kteří mají zkušenosti se ztrátou sluchu, pomáháme naplňovat poslání společnosti Cochlear bez nároku na odměnu. Sdílíme zkušenosti a sluchová řešení s ostatními kandidáty na kochleární implantát. Šíříme povědomí o problematice kochleárního implantátu.“

Na jednom víkendovém workshopu, kde se seznamovali s tímto dobrovolnickým projektem, zazněla osudová otázka.

„Radku, Evo, vy špatně slyšíte. Neuvažujete tedy o kochleáru?“

Otázka je zaskočila. A nasadila jim velkého brouka do hlavy... A pak už zbýval jen krůček k návštěvě implantačního centra ve Fakultní nemocnici v Motole.

Série vyšetření

Radek se s manželkou objednal na vyšetření u docenta Boučka. Audiologické

vyšetření, poslouchání zvuků a slov bez sluchadla...

Vstupní konzultace a vyšetření ukázaly, že jsou oba vhodnými kandidáty na kochleární implantát. „Byli jsme zaskočení. Tedy hlavně já. Jsem totiž na hraně, kdy ještě splňuji kritéria. U manželky se to dalo čekat. Slyší hůř než já. Toto vstupní vyšetření však rozhodně nebylo poslední.“

Čekala je celá série vyšetření. Návštěva foniatra, psychologické vyšetření, CT vyšetření hlavy (musí se ověřit průchodnost hlemýždě nebo vyloučit anomálie středního a vnitřního ucha), vyšetření u pediatra, vyšetření BERA vleže. Jedná se o vyšetření elektrických potenciálů mozkového kmene jako odpovědi na akustický podnět. Akustický podnět o různých intenzitách je vyšetřované osobě přiváděn pomocí sluchátek. Odpovědi jsou registrovány pomocí elektrod upevněných na hlavě.

„Takže oběhnutí všech těch doktorů asi nebylo záležitostí pár týdnů, vid?“ ptám se.

„Kdepak. Než jsem absolvoval všechna tato vyšetření, trvalo to... zhruba půl roku,“ počítá Radek.

Termín operace

Na začátku září roku 2020 opět navštívil pana doktora Boučka a přinesl mu veškeré lékařské zprávy. Ten je prostudoval a domluvil se s Radkem na termínu operace.

Neshodli se však na tom, které ucho bude operováno. „Doktor Bouček chtěl to lepší ucho, kde nosím sluchadlo. To jsem ale odmítnul. Během operace je totiž možné přijít o veškeré poslední zbytky sluchu. Žádný doktor vám negarantuje, že zbytky sluchu zůstanou zachovány. Určité riziko tam zkrátka je.“

Nakonec se společně dohodli na tom, že implantát bude umístěn na horší ucho, kde již Radkovi sluchadlo vůbec nepomáhá.

„Věděl jsem tedy, že nemám co ztratit. Ale zároveň jsem musel počítat s tím, že rehabilitace bude delší

a obtížnější, neboť ucho nebylo dlouho stimulováno. Na druhou stranu jsem si říkal, že kdyby se to povedlo a měl bych oboustranné slyšení, byl by to velký benefit do života. Téměř celý život jsem totiž byl zvyklý vnímat zvuky jedním uchem.“

Z práce rovnou do nemocnice

Týden před plánovanou operací Radek absolvoval další sérii předoperačních vyšetření. Do operace zbývalo jen pár dní... A Den D, kdy měl nastoupit do nemocnice, měl být čtvrtek 26. listopadu 2020.

Psal se pondělí 23. listopadu. Radek šel jako obvykle do práce. Během dopoledne mu však přišel e-mail od docenta Boučka, zda může ihned přijít do nemocnice. A následující den na operaci...

„Byl jsem zaskočený. Do nemocnice jsem měl nastoupit až ve čtvrtek. Neměl jsem nic sbaleno a v práci jsem měl rozdělané úkoly. V zaměstnání jsem se domluvil. Pustili mě a všichni mi drželi

takže komunikace probíhá většinou přes e-mail.

palce. Rychle jsem jel domů, zabalil jsem si věci s sebou do nemocnice a ještě jsem musel na poslední vyšetření na EKG. Do nemocnice jsem dorazil 2 minuty po třetí hodině. Příjem do ambulance byl uzavřen již v 15 hodin, naštěstí mě ale ještě vzali. Udělali mi výtěry na covid-19. Výsledky měly být známy do druhého dne ráno. Poslali mě na lůžkové oddělení do izolace. V pokoji jsem byl úplně sám. Večer mi sdělili, že na sál jedu ráno po osmé hodině...

Na samotce

Bylo ráno. Ale výsledky nikde. Radek tak musel stále čekat na samotce, v izolaci. Až kolem jedenácté hodiny dorazily výsledky.

„Negativní!“ zaradoval se hned Radek.

Ale dobrá nálada ho rychle přešla. Všechny sály totiž mezitím byly obsazené. Nastalo tedy další čekání. „Od rána jsem nic nepil ani nejedl. To, že jsem nejedl, mi až tak nevadilo. Spíše to sucho v ústech bylo nepříjemné a byla mi trochu zima. Na lůžku jsem čekal nahý, samozřejmě přikrytý. Ale i tak jsem byl prochladlý.“

Až odpoledne, kolem třetí hodiny, konečně přišel doktor. Ale zpráva, kterou pro Radka měl, nebyla moc pozitivní.

„Pane Vavříku, dnes vás nemůžeme vzít na sál. Sály byly od rána plné, u některých operací došlo ke komplikacím a protáhly se. Na sál půjdete až zítra.“

Radkovu tvář zahalil smutek. Už to chtěl mít za sebou. A navíc ho rozbolela hlava. „Nemohl jsem jít ani na procházku, nadechnout se čerstvého vzduchu.“

„Naši kluci absolvovali operaci a zvládli ji taky. Říkal jsem si tedy, že ji musím zvládnout též.“

A byla tu středa... Radek pozoroval venku za oknem mrznoucí mlhu...

Když vtom přišel doktor s tím, že na sál dnes půjde. Ale až v jedenáct.

„Zase mě tedy čekaly další hodiny koukání do stropu... Ale vydržel jsem to. Stejně nebylo kam utéct,“ směje se Radek.

Viki, Vojta, Viki, Vojta...

Operace se nebál. Byl s ní smířený. A když ho vezli dlouhou chodbou na sál, sledoval míhající se nemocniční světla na stropě a opakoval si: „Viki, Vojta, Viki, Vojta...“

Proč zrovna jména obou synů? „Naši kluci absolvovali operaci a zvládli ji taky. Říkal jsem si tedy, že ji musím zvládnout též. Doktorům přeci věřím. A jména našich kluků – to pro mě byla taková útěcha.“

Doktoři Radka na sále pozdravili, zeptali se ho na jméno, které ucho budou operovat a zda ho nebolí zuby. Poté ho přesunuli na operační sál.

„Všude kolem mě bylo plno doktorů, nade mnou velké silné operační světlo. Operační sál působil velmi moderně, skoro jako ve sci-fi filmu. Napojili mě na sledovací přístroje. Odevzdal jsem jim sluchadlo...“

Pak už se nad ním objevila anesteziologická maska, z níž vanul chladivý anestetický plyn. Masku mu přiložili na tvář... A usnul...

„Pane Vavříku,“ oslovil ho pan doktor Bouček ještě na sále, „máte operaci úspěšně za sebou! Je hotovo.“ Radek zaslechl tyto dvě věty a opět usnul.

Zalepené oči. Sucho v ústech. A velká žízeň. To všechno Radek zaregistroval, jakmile se probudil na pokoji.

„Hlava mi třeštila tak, jako kdybych měl silnou migrénu. Často mi měřili tlak, třikrát mi dávali fyziologický roztok, antibiotika v kapačkách. Napil jsem se trochu nemocničního čaje, kupodivu byl dobrý. Hlavu jsem měl zavázanou. Požádal jsem sestřičku, aby mi podala mobil. Bylo pár minut po čtrnácté hodině, stěží jsem si přečetl čas na mobilu. A jediné, čeho jsem byl schopen, bylo napsat zprávu Evičce, mojí manželce, že žiji.“

Za necelý den domů

Neuběhlo ani 24 hodin od operace a Radek zamířil domů. „Pane inženýre, jizva se vám krásně hojí, půjdete na rentgen, zda elektroda pěkně sedí. A pokud bude vše v normě, pustíme vás už dnes...“

Doma je doma. Kluci ho vítali s otevřenou náručí a hned se na něj chtěli všet a vyvádět s Radkem psí kusy. Musel se tomu bránit. Mohli si na něj jen sednout.

„Cítil jsem se skvěle. Jako bych měl za sebou jen ambulantní zákrok a nikoliv náročnou operaci. Ale je pravda, že když jsem doma usnul, v hlavě se mi spustil velmi hlasitý tinnitus, jako kdybych slyšel dva velmi hlučné lodní motory. A navíc uvnitř operovaného ucha mi plaval ‚červ‘. To se elektroda usazovala v hlemýždi. Druhý den po dlouhém spánku mi naštěstí to hučení z hlavy odeznělo.“

V následujících dnech se dokonce vůbec neobjevily žádné pooperační komplikace – problémy s chůzí kvůli možnému narušení rovnováhy, žádné závratě, ztráta chuti na jazyku nebo bolesti hlavy. Deset dní od operace, po dobrání antibiotik, už byl dokonce zpátky v práci.

První nastavování kochleáru

Tři dny před Štědrým dnem Radka čekala první aktivace kochleárního implantátu. „Manželka chtěla být u toho, tak jsme šli spolu, aby byla mojí svědkyní této nové události. I já jsem byl velmi zvědavý, zda ucho, na které jsem neslyšel snad více než 20 let, se probeře z dlouhého tichého spánku. Na to ucho jsem vlastně nikdy neslyšel dobře, lidskou řeč už vůbec.“

První nastavování kochleárního implantátu, rehabilitace... Radek začal

slyšet první zvuky. Připadalo mu to jako zázrak.

„Návrat zvuků i ve druhém uchu! Báječné! Neuvěřitelné! To jsem ani nečekal. Myslel jsem si, že neuslyším nic. Byl jsem velmi překvapený. Ze začátku jsem nevěděl, zda slyším zvuky nebo to je tinnitus – hučení v hlavě. Skutečně to byly zvuky, všechny však zněly stejně. Slyšel jsem příliš vysoké tóny pulzujících zvuků. Takové klepání vysokých tónů. Bylo to hodně nezvyklé... Od prvního nastavování jsem opravdu nic nečekal. Dostal jsem tedy opravdu krásný předvánoční dárek!“

Když ten den přišel odpoledne domů, děti byly velmi hlasité. Radkovi se z toho rámusu úplně točila hlava. Motal se a musel syny napomínat, aby nebyli tak hluční.

„Neobejde se to bez trénování poslechu a spolupráce s inženýrem u nastavování. Už teď ale vím, že to stálo za to! Díky implantaci já i mí kluci můžeme plnohodnotně slyšet.“

„Hlasitost na kochleáru jsem musel snížit, aby zvuky děti byly únosné. Viki se hned zajímal o můj nový kochleární implantát. Říkal mi, že mi s tím vším pomůže. Dobije akumulátory, uloží do sušičky...“

Pomalý rozjezd zvuků

Druhé nastavování kochleárního implantátu čekalo na Radka hned první pracovní den roku 2021. A na inženýra, který mu kochleár nastavoval, měl hned

jeden požadavek. Potřeboval, aby mu nastavil pomalý náběh zvuků během nasazování kochleáru na hlavu.

„Má to i náš Viki. Je to mnohem příjemnější než rovnou velký rámus v hlavě. Bylo to jako třískání kladivem o plech. Během nastavování jsem již rozpoznal nějaká slova z uzavřených souborů slov. V tomto případě mi říkali náhodně zvolená čísla od 1 do 10. Asi jen tři čtyři slova jsem uhodl. Nedá se říci, že bych čistě slyšel slova, ale podle slabik jsem tušil, co asi slyším. Paní logopedka a inženýr byli překvapení, že pár slov jsem již dokázal uhodnout. Říkali mi, že je to hodně dobré na to, že jsem teprve na začátku. I já jsem byl velmi překvapený.“

Doma zkoušel různé uzavřené soubory slov, například dopravní prostředky – autobus, letadlo, auto, vlak, metro, tramvaj, trolejbus. Zkoušel také dny v týdnu – pondělí až neděle, ústí města – Praha, Brno, Plzeň, Liberec, Ústí, Kolín, Ostrava, Olomouc, Pardubice.

Slyším! Tikající semafor i ťukání na klávesnici

Po druhém nastavování již slyšel úplně vše. Šustění sáčků, tření dlaní, ťukání na klávesnici, tikání semaforu na přechodu a dokázal bez jeho sledování rozlišit i to, zda na něm zrovna svítí červená či zelená...

„Abych se mohl domluvit po telefonu nebo v práci s kolegy, musel jsem si často kochlík sundávat, protože mě rušil. Pouze se sluchadlem jsem slyšel krásně... Mozek zřejmě ještě neumí zpracovávat zvuky z obou stran. Proto mi inženýr u třetího a čtvrtého nastavování snížil intenzitu tichých zvuků, aby nebyly tak hlasité. Aby mě zvuky přes kochleár nerušily.“

Radek má za sebou čtvrté nastavování. Kochleární implantát má krátce, dva měsíce. Čeká ho ještě dlouhá a náročná cesta, na které se bude za pomoci rehabilitace učit rozlišovat nové zvuky a rozumět řeči.

„Čekají mě další nastavování, s nimi jsem ještě neskončil. Jsem zvědavý, co dalšího nového uslyším. Ale neobejde se to bez mojí trpělivosti, trénování poslechu a spolupráce s inženýrem u nastavování. Už teď ale vím, že to stálo za to! Díky implantaci já i mí kluci můžeme plnohodnotně slyšet. Oпустили jsme svět ticha!“ ■

ŠÁRKA PROKOPIUSOVÁ: SPOLUPRÁCE S MÉDII JE VELMI DŮLEŽITOU SOUČÁSTÍ ČINNOSTÍ SVAZU

Šárko, nemohu začít jinak než gratulací k ocenění, které jsi získala 24. září v porubském zámku během oslav Mezinárodního týdne neslyšících. Co to pro tebe znamená?

Moc si toho vážím, a hlavně si uvědomuji, že to ocenění bych nikdy nezískala, kdybych neměla skvělý tým kolegů a spolupracovníků. Vnímám to tak,

že jde o ocenění toho, o čem se usilovně snažíme my všichni ve Svazu neslyšících a nedoslýchavých (SNN).

Ocenění jsi dostala mimo jiné i za to, jak se Svazu daří dostávat témata sluchového handicapu do médií. Jak důležité je podle tebe komunikovat s novináři na toto téma?

Je to velmi důležité. SNN podporuje lidi se sluchovým postižením již od roku 1991 a za tu dobu se udělalo mnoho a mnoho práce. Ale pokud se o problematice nemluví v médiích, mnoho té práce prostě není vidět. Takže spolupráce s médii je velmi důležitou součástí naší činnosti a jsem moc ráda, že se mi podařilo získat jako kolegyni ostřílenou novinářku, která nám s tímto velmi pomohla a pomáhá.

A nyní se pojdme dostat k tvé funkci prezidentky SNN ČR. Jaké tři nejdůležitější záležitosti se ti podle tvého názoru podařily?

Myslím, že právě zviditelnění problematiky sluchového postižení prostřednictvím projektu Jsem jedno ucho, který představuje problematiku široké veřejnosti, je jednou z těchto věcí.

Dále považuji za důležitou naši legislativní činnost, která je velmi náročná a zdouhavá a dokud není zákon podepsán prezidentem, není nic jisté. Takže se pomalu, ale jistě daří měnit zákon o veřejném pojištění, kdy byl zvýšen příspěvek na sluchadlo po dlouhých 25 letech. A od příštího roku by konečně mělo být možné získat příspěvek na dvě sluchadla i u dospělých, což považuji za úspěch. Podíleli jsme se a stále se podílíme i na dalších zákonech a vyhláškách, např. k řídičským průkazům. Podíleli jsme se na zákoně o sociálních službách, na vyhláškách k získání zvláštní pomůcky a k přístupnosti informací apod. V letech 2017–2021 mi bylo ctí být členkou Pacientské rady ministra zdravotnictví. Toto členství nám otevřelo mnohé dveře při jednáních např. s pojišťovnami.

Velmi mě těší i to, že společně s podporou evropských projektů pracujeme na podpoře našich pobočných spolků a „ópešek“, které poskytují sociální služby. Rovněž v Brně byl s pomocí těchto projektů opraven a zveleben Domov neslyšících a v současnosti to v tomto domě „žije“.

Radost mám také z toho, jak se rozrostla a stabilizovala celorepubliková služba Centrum zprostředkování tlumo-

čení neslyšícím (CZTN), kde se povedlo rozšířit a stabilizovat tým i finanční zdroje.

Sice jsem už popsala tři úspěchy, kterých se nám podařilo dosáhnout, ale napadá mě ještě jedna věc, které si vážím. V letech 2017–2020 jsme obdrželi a opakovaně obhájili značku spolehlivosti udílenou neziskovým organizacím.

„Výzvou pro nás je pokračovat co nejlépe v dosavadní práci ve prospěch všech osob se sluchovým postižením.“

Jaké výzvy naopak stojí před Svazem v nadcházejících letech?

Svaz stejně jako jiné historické spolky bojuje se stárnutím členské základny. Výzvou je tak přilákat a zaujmout mladé lidi.

Není to lehké, současný život je rychlý a náročný. Všichni chodíme do práce, staráme se o děti a na nic dalšího často není čas ani energie. Ale pokud

chceme, aby společnost o lidech se sluchovým postižením věděla, respektovala je a snažila se pro ně zpřístupnit vše, bez dobrovolné práce v rámci spolků a jejich pobočných spolků to prostě nepůjde. Výzvou je tedy i podpora současných spolků, aby měli co nejlepší zázemí a podporu pro svou další činnost.

Svaz se věnuje všem skupinám lidí se sluchovým postižením a u jedné skupiny – u nedoslýchavých – vnímáme pokles zájmu a činnosti výrazněji. Důvodů je mnoho, informace se dnes dají najít velmi snadno. Nedoslýchaví jsou většinou začlenění do běžné společnosti, což je skvělé. Souvisí s tím ale i to, že pak nemají potřebu sdílet zkušenosti a setkávat se s dalšími nedoslýchavými. Naším velkým úkolem pro další období tedy je tuto skupinu maximálně podporovat.

Ale to samozřejmě neznamená, že nebudeme podporovat i ostatní skupiny – neslyšící, ohluchlé, uživatele KI, prostě všechny, kdo budou jakoukoliv naši podporu potřebovat a chtít.

Shrnu to, výzvou pro nás je pokračovat co nejlépe v dosavadní práci ve prospěch všech osob se sluchovým postižením, stále hledat nové možnosti a sledovat technický rozvoj, který má v této oblasti značný vliv a je nutné s ním držet krok.

Letos v listopadu budeš v Brně na Sjezdu obhajovat funkci. Rozhodovala ses dlouho, jestli do toho opět jít?

Prezidentkou jsem od roku 2012, takže určitě již bilancuji. Napadá mě, zda není čas na novou čerstvou krev. Na druhou stranu v běhu je mnoho projektů a organizace i tým ve vedení Svazu je stabilní. Pokud tedy dostanu důvěru, moc ráda budu ještě chvíli pokračovat v této, pro mě významné, funkci.

Pokud to vyjde, na co se budeš chtít zaměřit?

Na výše zmíněné výzvy, a hlavně na hledání a podporu té „mladé krve“. Je třeba myslet na budoucnost. (úsměv)

Kde se vidíš za deset let?

Popravdě? Nevím. Život mě baví tím, že nás stále překvapuje. Přeji si jen, aby mě překvapoval pokud možno příjemně a těším se na to, co bude, ať už to bude cokoliv. ■

TO JSME MY | Jaroslav Paur Ředitel sekretariátu Svazu neslyšících a nedoslýchavých osob v ČR

Pane Jaroslave, jako ředitel Svazu máte obsáhlou agendu. Co všechno obnáší vaše práce?

Funkce ředitele sekretariátu je také funkcí statutárního orgánu Svazu s pravomocí jednat a konat jménem organizace v její prospěch. Název funkce vypadá velmi honosně. Leckdo si může představovat velkou kancelář, sekretářky a bohatý plat. Ve Svazu je funkce ředitele ze 75 % dobrovolná funkcionářská práce s neomezenou pracovní dobou. Takže se pracuje večer, v sobotu či v neděli. Odpovědnost však stále zůstává.

Moje agenda? Příprava a zpracování písemných podkladů pro jednání

orgánů Svazu. Starost o nemovitosti Svazu v Brně a v Mostě, zpracování monitorovacích zpráv o plnění projektu rekonstrukce Centra denních služeb ve Vodově ulici v Brně financovaného také z prostředků EU. V případě potřeby spolupracuji s pobočnými spolky při řešení některých jejich problémů. Starám se také o legislativu jak směrem do organizace – stanovy – tak ke státním orgánům v přípravě zákonů dotýkajících se sluchově postižených. V posledních několika letech to byl např. zákon o zdravotnických pomůckách – prosazení příspěvku na dvě sluchadla pro oboustranný poslech. A jsou tu další úkoly.

Léta jste spojován se sluchadly. S čím se na vás lidé mohou obrátit?

Sluchadla – můj profesní život s jediným cílem: nedoslýchavý musí vždy v dané době dostat pokud možno to nejlepší sluchadlo. Poprvé jsem se zúčastnil diskuse pro zlepšení protetické péče pro sluchově postižené v roce 1967 v Tesle ve Valašském Meziříčí, kde se vyráběla krabičková sluchadla nevalné úrovně. A pokračovalo to dál přes získání licence od švýcarské firmy REXTON na závěsná a zvukovodová sluchadla až k výkonu ředitele akciové společnosti OTOEX vyrábějící sluchadla.

V současné době není třeba se starat o kvalitu nabízených sluchadel. Na trhu

je velký výběr špičkových sluchadel. Co je tedy třeba stále zlepšovat? Aby klient tuto špičkovou techniku dostal správně přizpůsobenou jeho sluchové ztrátě. Aby byl dostatečně seznámen s obsluhou sluchadla a mohl tak plně využívat nabízený poslechový komfort. Je zde ale stále mnoho nedostatků, a proto i spousta práce. Klienti se na mě mohou obracet s problémy, které je trápí při používání sluchadel.

„Funkce ředitele ve Svazu je ze 75 % dobrovolná funkcionářská práce s neomezenou pracovní dobou.“

Dá se říci, jaké roční období je pro vás nejnáročnější?

Řešení nějakého problému či úkolu si čas nevybírám. A jak to tak bývá, ty nejnáročnější přicházejí v nejméně vhodnou dobu. Časově nejnáročnější je podzim, kdy se koná nejvíce akcí. Vše, co se odložilo v první polovině roku, se přesouvá do třech a půl podzimních měsíců počínaje zářím a polovinou prosince konče.

Je to období krátkého dne. Mám rád světlo, nerad vstávám do tmy. A když už musím, tak rozsvítím celý dům.

S kým ve Svazu spolupracujete nejvíce a jak si dělíte agendu?

Samozřejmě nejvíce spolupracuji s prezidentkou Šárkou Prokopiusovou. Radíme se při řešení nějakého svazového úkolu. Konzultujeme, jakou pozici jménem Svazu zaujmeme, co budeme prosazovat. Jako ředitel spolupracuji s členy výkonného výboru. Z agendy je to starost o nemovitosti v majetku Svazu, legislativa jak směrem do organizace – stanovy a směrnice – tak při prosazování zájmů sluchově postižených v přípravě záko-

nů. V mé gesci je spolupráce s obecně prospěšnými organizacemi, jejichž zakladatelem je Svaz. V případě potřeby napomáhám pobočným spolkům při řešení organizačních a právních otázek.

Celý loňský rok byl ve znamení pandemie koronaviru. Co všechno covid-19 ve Svazu ovlivnil?

Nejen loňský rok, ale i celý letošní rok značně paralyzoval činnost našich pobočných spolků. Lidé se nemohli scházet a pořádat své akce. A i taková zdánlivá banalita, nošení roušek, ome-

zila běžnou komunikaci mezi sluchově postiženými. Na druhé straně je třeba vyzvednout respekt organizací k vládním opatřením. Značná část i mladších členů je očkovaná. V současné době zaznamenáváme oživení činnosti v pobočných spolcích a doufáme, že tomu tak bude i nadále.

Jak se podle Vás změní svět po covidu?

Zatím nikdo neví, kdy se podaří covid potlačit natolik, aby se nadále nešířil. Určitě bude pokračovat omezení pohybu

mezi státy. Stále je ještě mnoho oblastí ve světě, kde chybí dostatek vakcín a občané nemohou být očkovaní. A do toho vstupují různé nebezpečné fámy o jeho škodlivosti. Patřím ke generaci, která byla v padesátých letech ohrožena obrnou. Mnoho mých pozdějších spolupracovníků obrnu prodělalo s důsledkem těžkého celoživotního tělesného postižení. Až očkování tu hrůzu zastavilo. Dnes se běžně očkuje nejen proti obrně, ale i jiným těžkým nemocem s nevratnými důsledky. Proti tomu se drtivá většina lidí nebrání. A proč? Protože důsledky jsou vidět. Bohužel také v mém přátelském okolí byly případy odpůrců očkování, se kterými se již nesetkám.

Jak dokázal Svaz v březnu zareagovat na pandemii?

Jsem přesvědčen, že odpovědně. A to nejen na úrovni centra, kde jsme vydávali organizační a metodické poky-

ny včetně jejich překladu do českého znakového jazyka. Také pobočné spolky odpovědně přizpůsobily svou činnost daným podmínkám. Velkým pomocníkem pro šíření a navázání kontaktů byly videokonference a informace přes Facebook.

„Každá velká věc se nedá vyřešit okamžitě. Často trvá léta, než se podaří ji prosadit. A vždy je to práce kolektivu lidí.“

Mohl byste vyjmenovat tři věci, které se z vašeho pohledu podařilo začít či případně rovnou dotáhnout do konce?

Každá velká věc se nedá vyřešit okamžitě. Často trvá léta, než se podaří ji prosadit. A vždy je to práce kolektivu lidí. A chceme-li něco prosadit, nelze se bát odpovědnosti a určitého rizika. Vždy jsem se řídil heslem: „Neříkej, že to nejde, ale pojď si říct, jak to udělat.“ Z těch nových je to určitě prosazení příspěvku od pojišťovny na dvě sluchadla pro oboustranný poslech. V neposlední řadě je to organizační stabilita Svazu. Nehmatatelná, zdánlivě samozřejmá, vyžadující však každodenní pozornost.

A na závěr... Prozradte, na co jste jako ředitel Svazu nejvíce hrdý?

Na Svaz jako nezastupitelnou a odpovědnou organizaci s desítkami pobočných spolků po celé republice a na řady jeho funkcionářů, kteří obětavě pracují. ■

HELEN KELLER

Hluchoslepá básnířka a spisovatelka

Celým jménem Helen Adams Keller se narodila 27. 6. 1880 v USA ve státě Alabama, městečku Tuscumbia. V 18 měsících života onemocněla zánětem mozkových blan, kvůli této nemoci ohluchla a oslepla. Oční a ušní lékař rodiny seznámil Heleninu matku s Alexanderem Grahamem Bellem, jenž tehdy pracoval s neslyšícími dětmi.

Díky jeho pomoci byla do rodiny Kellerů vyslána 20letá lektorka Perkinsova institutu pro nevidomé Anne Sullivanová. Tato učitelka se stala naprosto klíčovou osobou života tehdy 7leté Helen. Annie bylo teprve 20 let a celý svůj život provázela Helen.

Helen neviděla ani neslyšela, přesto dokázala absolvovat střední školu a vystudovat univerzitu jako první osoba na světě s tak těžkým smyslovým postižením. Aby Annie vůbec naučila Helen mluvit, protože se to pomocí prstové abecedy příliš nedařilo, zatáhla ji pod zahradní pumpu, pustila jí vodu na ruku, a tak dlouho jí dotekovou abecedou znakovala slovo voda, až Helen Kellerová pochopila souvislost mezi znakem a pojmem voda.

To u ní podnítilo zvědavost natolik, že dokázala ve 24 letech vystudovat univerzitu. Helen svoji první knihu „Povídka mého života“ napsala během studií. Kniha byla přeložena do mnoha jazyků a její mimořádný úspěch zajistil autorce vstup do světové literatury. V psaní nadále pokračovala, napsala například knihy „Optimismus“, „Svět, v němž žijí“, „Píseň o ka-

menné stěně“, „Ze tmy“ a „Moje náboženství“. Knihy psala v Braillově písmu. Jejím velkým obdivovatelem byl i světoznámý americký spisovatel Mark Twain.

Helen byla křesťanka a učila se latinský jazyk. Mezi další jazyky, které se učila, patřily řečtina, francouzština a němčina. Navštívila spoustu zemí a kontinentů, kde si všimla rozdílů života obyvatel. Měla možnost setkat se s různými osobnostmi, např. s prezidenty, politiky, umělci a dalšími. Podílela se na založení Americké nadace pro nevidomé. Naučila se mluvit a komunikovala i pomocí metody Tadoma.

Po první světové válce se angažovala ve službách lidí, kteří přišli o zrak v důsledku válek, celého světa a iniciovala vznik Fondu pro zámořské slepce. Po druhé světové válce vzbudila velký zájem o výchovu nevidomých a neslyšících, a to díky přednáškám, s nimiž objížďala Evropu a země Blízkého i Dálného východu.

Měla velice ráda hudbu, vnímala ji celým povrchem těla. Americký prezident Lyndon Baines Johnson jí v roce 1964 udělil Prezidentskou medaili svobody. Zemřela 1. 6. 1968. Mnoho organizací zabývajících se smyslovým postižením nese její jméno. ■

Zdroj: BUŠOVÁ, Tereza. Neslyšící autoři uměleckých děl. Olomouc, 2020. Diplomová práce (Mgr.). UNIVERZITA PALACKÉHO V OLOMOUCI. Pedagogická fakulta

JAROSLAV WINTER KONFERENCE INSPO 2021

Jak byste zhodnotil poslední konferenci INSPO, která se uskutečnila 7. dubna 2021 v online formě?

Ona to vlastně nebyla regulérní konference INSPO. Ale když jsme se ani ve třetím termínu nemohli kvůli pandemii setkat osobně v Kongresovém centru Praha, tak jsme se rozhodli představit aspoň několik novinek během dvouhodinového streamu, aby zůstala zachována nějaká kontinuita. Záměr se vydařil, diváci i přednášející byli s průběhem velmi spokojeni.

Jaká úskalí jste během příprav a následně samotného vysílání museli řešit?

Protože všichni účinkující přednášeli z domova nebo ze svého pracoviště, bylo třeba si předem vyzkoušet techniku. Technickou stránku konference zajišťovali kolegové ze Střediska Teiresias, kteří mají dost zkušeností s online konferencemi, takže vše proběhlo hladce. Jinak oproti normální konferenci se přípravy nijak zvlášť nelišily.

Které přednášky se z vašeho pohledu nejvíce podařily?

Nemám žádného favorita, všechny přednášky byly zajímavé a našly si svoje publikum. Z mého pohledu bych uvedl, že z devíti přednášek jen dvě byly z původního programu pro INSPO 2020. A z těch sedmi nových jsem většinu přednášejících dosud nezažil v akci, takže to je vždycky trochu nejistota. O kvalitě jejich projektů jsem neměl pochybnosti, proto jsem je vybral, ale ne každý je dobrý prezentátor. Nicméně všichni se prezentace zhostili výtečně.

Jaký jste měli dosah? Kolik vás sledovalo diváků? A pro porovnaní – kolik návštěvníků běžně chodí na INSPO?

Dosah byl mimořádný. Na YouTube vidělo přenos více než 500 diváků a na facebookových stránkách inspo.cz a partnerských organizací zhlédlo konferenci na 5000 diváků. To je dohromady

dy zhruba desetkrát tolik, než by bylo účastníků v Kongresovém centru.

Jak nyní vypadají přípravy na říjnové INSPO?

V těchto dnech aktualizují program. Některé přednášky zůstávají z původního loňského programu, ale objeví se také několik zajímavých novinek, které za tu dobu vznikly. V prvním srpnovém týdnu zveřejníme definitivní program, spustíme propagaci a připomeneme, jak je možné se na konferenci přihlásit. Těm, kteří se zaregistrovali už na dubnovou konferenci v minulém roce, vstupenky samozřejmě zůstávají v platnosti.

Kolik lidí se podílí na přípravách?

V jednotlivých fázích je to různé. Když sečtu přípravu programu, registraci, produkci, propagaci, technické zajištění, tak jen v přípravné fázi více než deset lidí, spíše ke dvaceti.

Nyní, během prázdnin, věříte, že se říjnové INSPO uskuteční ve své fyzické podobě?

Spíše doufáme, než věříme. Ale zatím jsme mírně optimističtí.

Pokud ne, počítáte již nyní opět i s variantou online přenosu?

Ano, pokud bychom se nemohli v neděli 17. října sejít v Kongresovém centru,

Jaroslav Winter
pořadatel konference

Na konferenci INSPO se nám podařilo získat tři špičkové zahraniční přednášející -

uspořádali bychom konferenci online. Odpoledne by ale program neprobíhal najednou ve všech třech sekcích, ale z každé bychom vybrali několik přednášek.

Jak se liší přípravy? Co všechno je jiné, když se dělá online přenos? Dá se říci, co je těžší a co naopak lehčí v každé z variant?

Organizačně je mnohem náročnější klasická varianta, protože kromě přednášek ji tvoří ještě výstavní část s desítkami vystavovatelů, které tam musíte přehledně rozmístit. Také se musíte postarat o stovky návštěvníků, vytisknout pro ně programy a zajistit stravu, někteří potřebují asistenty. Tady se neobejdeme bez mnoha dobrovolníků. To vše u online přenosu odpadá. Zato ten je náročnější pro techniky.

Na které řečníky a témata se mohou návštěvníci v říjnu těšit?

V sekci o ICT pro osoby se sluchovým postižením zazní jako obvykle šest přednášek. Martin Novák se zaměří na skryté titulky v televizních programech v souvislosti s přechodem na DVB-T2,

Zdeněk Bumbálek představí simultánní přepis řeči volaného na telefonních linkách nejen institucí státní správy. Svatoslav Ondra přiblíží videokonferenční systém CoUnSil 2.0 pro tlumočení znakového jazyka a přepis mluveného slova online. Olga Blahovcová pojedná o nových funkcích Tiché linky, Kateřina Holubová přiblíží systém online výuky u neslyšících a nedoslýchavých studentů a vyučujících na Univerzitě Karlově. Čekám ještě na potvrzení, kdo představí aplikaci Signslate, která prostřednictvím videohovoru propojuje neslyšící a tlumočníky, kdykoli je potřeba a v jakýchkoli situacích. A v dopolední části určitě zaujme Petr Herian ukázkou toho, co dovede nová generace automatického rozpoznávání řeči Beey.

Na které řečníky a přednášky se naopak těšíte vy? Prosim, vyberte alespoň tři a trochu detailněji nám je představte.

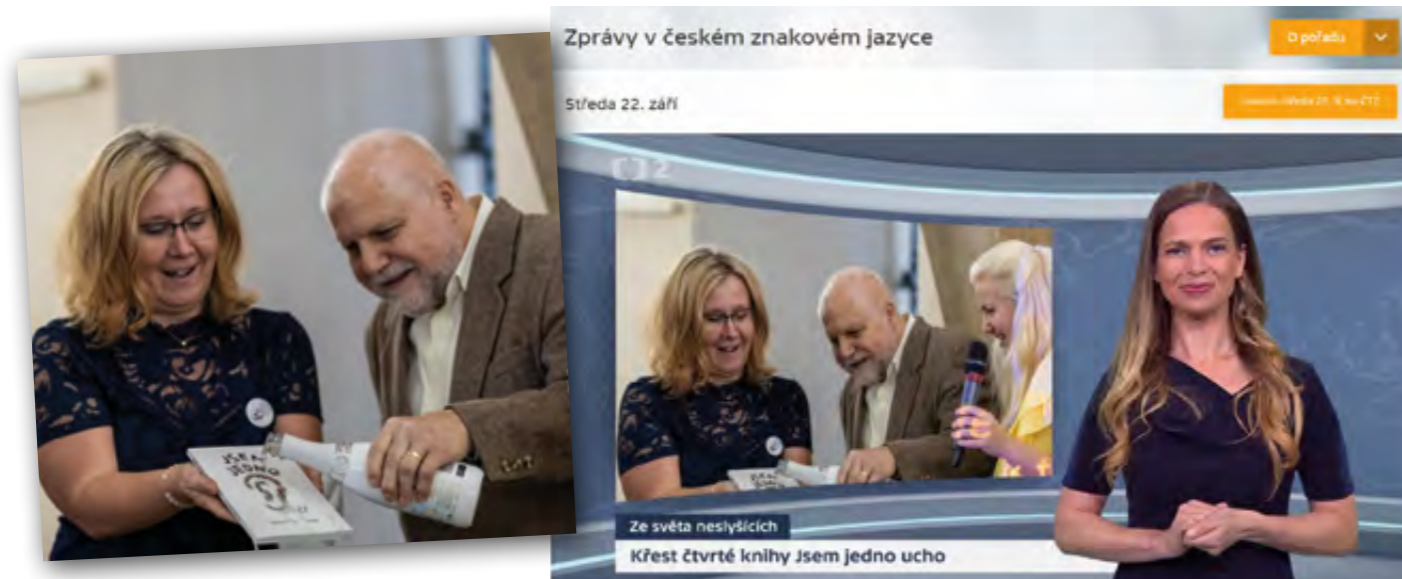
Těším se určitě na Ditu Horochovskou, která představí jednu z těch novinek, které nebyly na původním loňském programu. Jde o projekt ovládní bytu

hlasem. Dita je kvadruplegička, která s kolegou Lukášem Srbou ze spolku Silou hlasu jezdí za lidmi, kteří nemohou psát na klávesnici, a učí je ovládat počítač hlasem s využitím programů MyVoice a MyDictate. Tentokrát však ukáže, že se hlasem dají ovládat nejen počítače, ale také různé spotřebiče a zařízení v bytě.

Dalším řečníkem, jehož četné aktivity sleduji už delší dobu, je nevidomý podnikatel Karel Giebisch. Ten představí nástroje, prostřednictvím kterých mohou zrakově znevýhodnění uživatelé samostatně s přehledem podnikat. On sám je dennodenně používá. Přiblíží důležitost a smysl datových schránek, fakturaci a základní vedení účetnictví, karetní transakce, pro nevidomé přístupné a ovladatelné platební brány a přístupný platební terminál.

Do třetice bych uvedl přednášku, o které sice dosud moc nevím, ale o to víc jsem na ni zvědav. Společnost Seznam totiž vyvíjí českého hlasového asistenta, který dokáže pomoci s jednoduchými požadavky na funkce v telefonu, ale například také s ovládním chytré domácnosti. ■

JSME V MÉDIÍCH!

idětskýsluch.cz
informační portál

Projekt Jsem jedno ucho popularizuje zkušenosti lidí se sluchovým postižením prostřednictvím osobních příběhů

17. června 2021

Jsem jedno ucho, projekt Svazu neslyšících a nedoslýchavých osob v ČR, nedávno oslavil narozeniny. Představuje široké veřejnosti poutavým způsobem – skrze osobní příběhy sluchový handicap.

Příkladem například příběh neslyšící studentky lékařství Lenky Boškové, které obelí nevěřilo, mohla stát lékařkou. Neslyšícího Milana Fritze, jehož rodina předpokládala, že si najde nezávislého partnerku, ale on se oženil se slyšící. Projektanta Radka Vavříka, který díky voperování ložní implantátu v dospělosti vystoupil ze světa ticha a začal slyšet. Láska jeho osobnosti je pak Josef Brožík, pedagog a moderátor Televizního klubu neslyšících, který jako první neslyšící získal doktorát.

Tlumočnicků do znakového jazyka je málo. Důvodem je i nejasnost v potřebném vzdělání

25. 9. 2021

Na služby tlumočnicků do znakového jazyka v některých krajích čekají i týdny. Z odhadů asociace neslyšících a nedoslýchavých vyplývá, že na jednoho tlumočnicka připadá až sto padesát klientů. Důvodem je podle zástupců organizací třeba nejasnost v tom, jaké mají mít vzdělání.

Česká televize

Nicole Fryčová: Na ministerstvu jsem zřídila linku pro sluchově postižené

VČERA 15:59

Veronika Cézová

Redaktorka
Napište mi

PRAŽSKÝ
deník.cz

/ROZHOVOR/ Narodila se s poškozeným zrakovým nervem. Vidí pouze na krátkou vzdálenost siluety, základní barvy, hodně zvětšený text. Pětadvacetiletá Nicole Fryčová na schůzku přichází s bílou holí. A s čerstvým diplomem. Před pár dny úspěšně zakončila studium na Právnické fakultě Univerzity Karlovy.

**5 fotografií
v galerii >**

Nicole Fryčová je čerstvou absolventkou právnické fakulty. | Foto: archiv Nicole Fryčové

Už druhý rok působí jako předsedkyně odborné skupiny pro přístupnost veřejné správy a veřejných služeb při vládním výboru pro osoby se zdravotním postižením. Během šíření nemoci covid-19 se stala dobrovolnicí na

22. července 2021

Deník

www.denik.cz

PRAŽSKÝ
deník.cz

PRAHA | Zpravodajství

Šárka: Kvůli sluchovému handicapu mi často přilétla facka

VERONIKA CÉZOVÁ

Prársk! Na hlavu Anežky Prokopiusové spadla těžká vrátka. Její maminka Šárka na nic nečekala a s dcerou jela do nemocnice na rentgen hlavy. Návštěva nemocničního zařízení by v takové chvíli nebyla příjemná ani nikomu. Natož Šárce Prokopiusové. Jako dítě totiž ohluchla...

„Dcera si na pohotovosti musela vše vykomunikovat sama. Já jsem jí jen podporovala svou přítomností. Bohužel jsem jí ale nedokázala „zabezpečit“ jako matka,“ vypráví šestačtyřicetiletá Šárka, které se sluch začal zhoršovat kolem čtvrtého roku.

„Rodiče to však nepostřehli, neboť jsem byla šikovná dítě. O vše jsem se zajímala, vše jsem si vyhledávala. Ještě před nástupem do školy jsem se naučila i sama číst. Podvědomě jsem si asi chtěla rychle kompenzovat postupnou ztrátu sluchu,“ vzpomíná.

Na den, kdy se zjistilo, že má problémy se sluchem, si pamatuje úplně přesně. V první třídě jí vyvolala paní učitelka, aby četla. Ona však nereagovala. „Učitelka ale věděla, že číst umím. Došlo jí tedy, že asi špatně slyším.“

DOKTOR BYL V ŠOKU

Když se Šárka dostala na ušní, lékař už jen potvrdil ztrátu sluchu. „Měla jsem jen poslední zbytky sluchu – kolem dvaceti procent. Doktor byl v šoku a nechápal, jak jsem s tím mohla tak dlouho fungovat. Na druhou stranu – byla jsem extrémně hodné dítě, kam mě rodiče posadili, tam mě vždycky našli, takže je asi ani v tom nejhorším snu nenapadlo, že se mnou může být něco v nepořádku.“

Kvůli sluchovému handicapu Šárce v dětství přilétla

NETELEFONUJE. Přestože Šárka Prokopiusová pracuje jako prezidentka Svazu neslyšících a často komunikuje s úřady, telefony nebere. Posílá hlavně e-maily a sms. Foto: Deník/Veronika Cézová

několikrát i facka. „Seděla jsem třeba v obýváku. A najednou mi přilítla facka. Z ničeho nic. Až později jsem zjistila, že mě mamka volala několikrát k obědu a já nereagovala. Prostě jsem ji neslyšela. Ale to mamka, která je od rány, samozřejmě nenechala,“ směje se dnes Šárka.

SLUCHADLO JSEM CHTĚLA ZAHODIT

První sluchadlo, které dostala v nemocnici na Karlově náměstí, znamenalo úlevu. Ale chvíli si na něj musela zvykat. „Bylo to najednou všechno hrozně hlasité. Už jsem si plánovala, že jakmile přijedu domů, zahodím ho. Přijela jsem domů... A zjistila jsem, že slyším mnohem lépe a je to vlastně příjemné. Po pár hodinách jsem ho akceptovala.“

Základní školu vychodila se slyšícími, střední školu s neslyšícími a nedoslýchavými spolužáky. A Karlovu univerzitu pak absolvovala znovu se slyšícími. Přiznává však, že to bylo náročné.

„Vysoká škola? To bylo samostudium. Nebyly žádné pomůcky, žádná podpora studentů s handicapem, jak to známe dnes. Opisovala jsem sešity od spolužáček, kopírovala jsem si, co se dalo. Výhodou byl malý ročník, bylo nás kolem dvaceti, a tak jsem mohla vždy sedět hned u kantora, abych z přednášek aspoň něco měla.“

MANŽEL SI MYSLEL, ŽE JSEM NAFOUKANÁ

S manželem se Šárka seznámila v roce 1997 na letní brigádě na Šumavě. Pracovala v restauraci, ve které zároveň i bydlela. První setkání s budoucím manželem proběhlo následovně. Šárka vyšla z pokoje, on chvíli za ní. Pozdravil ji. Byla k němu ale zádý, a tak ho neslyšela. „On se pak ptal našich společných kolegů, proč jsem tak nafoukaná... Že ani neodpovídám na pozdravy. A přitom jsem ho zkrátka jen neslyšela,“ směje se Šárka.

Lidé se sluchovým postižením se netají tím, že telefony většinou neberou. A Šárka, která život zasvětila lidem se sluchovým handicapem a stala se prezidentkou Svazu

neslyšících a nedoslýchavých osob v ČR, není výjimkou.

„Telefonování je pro mě stresující. Jediný, s kým hovořím mobilem, je rodina. Jinak telefony neberu. Vzhledem k tomu, že ale pracuji v odpovědné funkci a často volá například někdo z úřadu, snažím se, aby mi někdo z telefonátů pomohl a mohli jsme zavolat zpátky.“

Šárka si uvědomuje, že kvůli handicapu nebude nikdy stoprocentně informovaná. Už se tím však netrápí. „Přijala jsem to jako fakt. Když jsme třeba v hospodě, netrápím se tím, že neslyším všechno. Prostě to tak je.“

Svaz neslyšících a nedoslýchavých

- Je největší neziskovou organizací v České republice, která pomáhá lidem se sluchovým handicapem.
- Má 55 poboček – v Praze je to Pražský spolek neslyšících.
- Pořádá pro školy a další instituce besedy, jsem jedno ucho.
- Roční rozpočet organizace činí 20 milionů korun.

1. srpna 2021

Deník

www.denik.cz

PRAŽSKÝ
deník.cz

ZPRAVODAJSTVÍ | Region

Archivář **ONDŘEJ BASTL** řekl Pražskému deníku:

Práce v archivu je kolikrát jako hledání jehly v kupce sena

VERONIKA CÉZOVÁ

Archivářina? „To je často dost špinavá práce,“ popisuje v rozhovoru pro Pražský deník Ondřej Bastl, který pracuje v Archivu hl. m. Prahy. Zatímco v minulosti se neobešel bez rukavic, dnes už archiváře procházejí dezinfekční komorou, kde jedovatý plyn zahubí všechny číselné i hmyz. Dříve však bylo běžné, že plísňe patřily i „pracovním úrazům“...

aké osobní kvality musí mít člověk, aby se stal archivářem?

Tato práce předpokládá archivní nebo historické vzdělání. Samozřejmě je třeba mít zájem o materiály, trpělivost – mohli bychom říci „sicflajš“, samozřejmě poctivost a také chuť na sobě pracovat – neustále se vzdělávat.

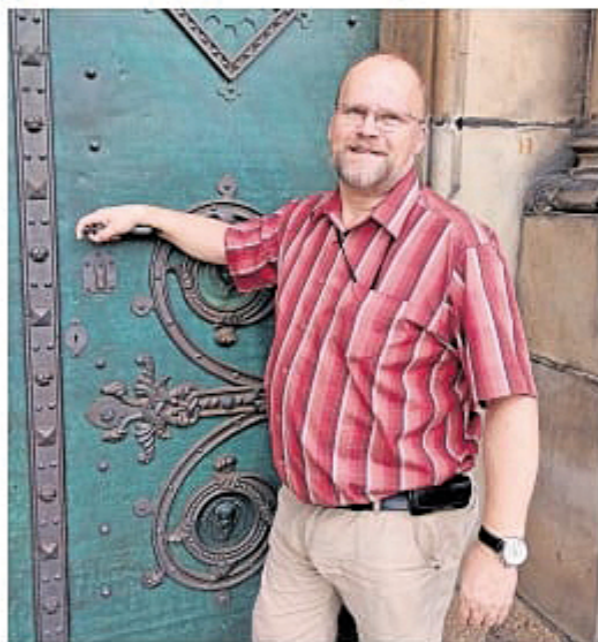
Měl jste tyto předpoklady už jako kluk? Snil jste jako malý, že se jednou budete „hrabat“ v archivu?

Ne, neměl, byl jsem měl od mládí sklony k humanitním disciplínám. Myslím si, že nálokteré dítě chce být od dětství archivářem – spíše opeřelátem, letcem, policistou...

Kdy se u vás tedy objevila a trpělivost, láska k všemu starému?

O staré písemnosti a knihách jsem měl zájem už jako dítě, o ano. Rodiče měli široký vzhled a velkou, dobře vybavenou knihovnu.

ako laik si představuji, že iřijdete do práce a celý den je probíráte ve starých zarašených papírech... Je to ak?

PRÁCE ARCHIVÁŘE. Podle Ondřeje Bastla předpokládá archivní nebo historické vzdělání. A samozřejmě je i trpělivost, poctivost a chuť se stále vzdělávat. Foto: Deník/Veronika Cézová

Viceméně ano. Když jsme se přestěhovali do nové budovy na Chodovci, vystihla to nejlépe naše uklízečka, která nás zvědavě okukovala a pak se zeptala: „Panovia, čo to tu vlastne robíte? Staré špinavé papíre – a za to vás platia?!“ Je fakt, že archivářina je často dost špinavá práce.

Pracujete tedy v rukavicích?

Ne, dnes to není nutné. Archiváře procházejí dezinfekční komorou, kde jedovatý plyn zahubí všechny plísňe a hmyz. Předtím navíc projdou odprašovací. To ovšem neznamená, že už nejsou více špinavé. Dříve bylo běžné, že plísňe patřily k „pracovním úrazům“.

Mohu za vámi přijít do archivu, že bych ráda sestavila rodokmen?

Měl jste pro šlechtice dobré zprávy? Navrátili některým stát – díky vašemu pátrání – majetek?

My neprovádíme konečné zhodnocení materiálů, my je jen vyhledáváme. A protože mnoho kauz je ještě živých, k tomuto tématu bych se ráději nevyjadřoval.

Stává se při vašem pátrání v archivu, že přibuzné překvapíte nebo dokonce šokuje?

Ano, z ciziny například žádal muž o české občanství podle své matky. Uvedl, že byla třikrát vdaná. Ale z pramenů vyplynulo, že vdaná byla sedmkrát. (smích)

Co vás na této práci nejvíce baví? Je to takové to klučí, že si plníte sny a hrajete si v podstatě na detektiva?

Hezká představa (úsměv). Může to být někdy detektivní práce, když něco hledáte – to se spíš pak dá přirovnat k hledání jehly v kupce sena nebo k nalezení malého kousku zlata v množství hlušiny. Ale v naší práci jde především o zachování toho, co má trvalou hodnotu, co má být zachováno pro budoucnost. Krátce řečeno – na archivářův záleží, co ve fondu ponechá pro budoucí badatele.

Kdo je Ondřej Bastl?

- Narodil se 10. srpna 1959 v Praze.
- Pracoval v Závodech průmyslové automatizace, pak v Dopravním podniku Metro a od roku 1995 působil v Archivu hlavního města Prahy.
- Vystudoval dříve Filozofickou fakultu Univerzity Karlovy – katedru archivnictví a Pomocných věd historických.

TICHÉ ZPRÁVY

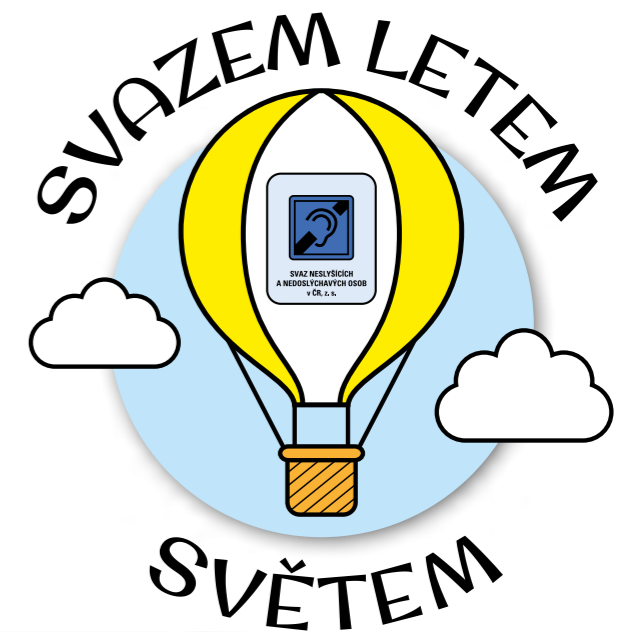

SVAZEM LETEM SVĚTEM

Přinášíme vám novou rubriku, kde vás budeme informovat o aktualitách a zajímavostech ze Svazu neslyšících a nedoslýchavých osob v ČR, největší organizace pomáhající lidem se sluchovým handicapem.

1| OSVĚTOVÁ GRAFIKA VĚDĚLI JSTE, ŽE... V NOVÉM KABÁTKU

Oblíbenou rubriku Věděli jste, že..., kterou pro vás pravidelně připravujeme v časopise, nově využíváme i na sociálních sítích. Dostala nový, graficky atraktivní design. Fanouškům na sociálních sítích se líbí a jednotlivě Věděli jste, že... hojně sdílí. Zajímavosti ze světa lidí se sluchovým handicapem se nám tak daří dostávat mezi širokou veřejnost.

1| JSEM JEDNO

VĚDĚLI JSTE, ŽE...

- ...pro neslyšící je největší překážkou informační bariéra?
- ...90 procent všech neslyšících se rodí do slyšících rodin?
- ...na celém světě máme 200 znakových jazyků?
- Málokdo má z tohoto důvodu šanci přebírat znakový jazyk a kulturu Neslyšících právě z rodiny.
- Celkově užívá znakový jazyk něco přes 70 milionů lidí. A sluchově postižených je nejspíše kolem půl miliardy.

Neslyšící si neposlechnou rádio. Nepřečtou si ani není mateřským jazykem. A ani televize není zdrojem informací, pokud tam není tlumočník znakového jazyka nebo skryté titulky.

Tlumočník znakového jazyka z pohledu legislativy

Když jsem před 10 lety, v raných začátcích své práce v tlumočnické oblasti, položila dotaz známému profesorovi speciální pedagogiky z Pedagogické fakulty UP v Olomouci, jehož dlouholetá odborná činnost se věnuje mimo jiné i neslyšícím a jejich komunikaci, proč na zmíněné univerzitě není k dispozici žádný obor, který by umožňoval přípravu tlumočnicků znakového jazyka (ZJ), překvapilo mě jeho sdělení, že není v zájmu univerzity akreditovat obor, jehož absolventi by neměli oporu v platné legislativě.

Text: Mgr. Šárka Prokopiusová, prezidentka Svazu neslyšících a nedoslýchavých osob v ČR, z. s.

Jak je to možné, když v České republice byla první právní úprava zajišťující právo na používání komunikačních systémů neslyšících a hluchoslepých osob jako jejich dorozumivacích prostředků, přijata již před více než 20 lety zákonem č. 155/1998 Sb., o znakové řeči, který byl novelou 384/2008 Sb. přejmenován na zákon o komunikačních systémech neslyšících a hluchoslepých osob?

Jak je to možné, když tlumočníci ZJ v té době k dispozici byli a bylo tomu tak již dlouhou dobu před tím. Tlumočení jako hlavní zaměstnání nebylo nic nemožného. Jistě, tlumočnicků bylo (a stále je) málo, nebyla to obvyklá profese, ale existovala. V čem byl tedy problém? Jaké bylo v té době legislativní ukotvení fungujících tlumočnicků? A jak je to v současnosti?

Odpověď především na druhou otázku je smutná. Je to stále stejné jako tehdy, v roce 2011. Tlumočník jako profese existuje, legislativa ho zná, avšak zcela nesystémově a nahodile, a právní rámec profese stále není nastaven.

První ze jmenovaných představitelů

ce vůbec řešeno, je odborná způsobilost a kvalifikační předpoklady pro výkon obou pozic.

Více než ve školství se tlumočníci ZJ uplatňují v sociálních službách. Ani stěžejní zákon pro tuto oblast, zákon 108/2006 Sb., o sociálních službách spolu s vyhláškou č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách, profesi tlumočnicka v podstatě neřeší

stanovuje v § 116 odbornou způsobilost pracovníka v sociálních službách, která zahrnuje vzdělání v rozsahu od středního vzdělání s výučním listem po střední s maturitní zkouškou a absolvování akreditovaného kvalifikačního kurzu.

Pro odbornou způsobilost pro zařazení dle odst. e) další odborní pracovníci, kteří přímo poskytují sociální služby, je však v § 116a pouze uvedeno, že odbornou způsobilostí dalšího odborného pracovníka uvedeného v § 115 odst. 1 písm. e) je vysokoškolské vzdělání. Bez dalšího upřesnění, o jaké vysokoškolské vzdělání se jedná.

Z uvedeného vyplývá, že právní rámec odborné způsobilosti tlumočnicka ZJ v oblasti, v níž se tato profese vyskytuje v největším rozsahu, není dostatečně stanoven.

Tlumočníci ZJ se v současné době rekrutují primárně ze dvou vzdělávacích programů. Jedním z nich je bakalářský obor

tlumočení v oboru znakového jazyka (ZJ) na Pedagogické fakultě UP v Olomouci. Druhým je bakalářský obor tlumočení v oboru znakového jazyka (ZJ) na Pedagogické fakultě UP v Olomouci.

tlumočení v oboru znakového jazyka (ZJ) na Pedagogické fakultě UP v Olomouci. Druhým je bakalářský obor tlumočení v oboru znakového jazyka (ZJ) na Pedagogické fakultě UP v Olomouci.

tlumočení v oboru znakového jazyka (ZJ) na Pedagogické fakultě UP v Olomouci. Druhým je bakalářský obor tlumočení v oboru znakového jazyka (ZJ) na Pedagogické fakultě UP v Olomouci.

tlumočení v oboru znakového jazyka (ZJ) na Pedagogické fakultě UP v Olomouci. Druhým je bakalářský obor tlumočení v oboru znakového jazyka (ZJ) na Pedagogické fakultě UP v Olomouci.

tlumočení v oboru znakového jazyka (ZJ) na Pedagogické fakultě UP v Olomouci. Druhým je bakalářský obor tlumočení v oboru znakového jazyka (ZJ) na Pedagogické fakultě UP v Olomouci.

tlumočení v oboru znakového jazyka (ZJ) na Pedagogické fakultě UP v Olomouci. Druhým je bakalářský obor tlumočení v oboru znakového jazyka (ZJ) na Pedagogické fakultě UP v Olomouci.

tlumočení v oboru znakového jazyka (ZJ) na Pedagogické fakultě UP v Olomouci. Druhým je bakalářský obor tlumočení v oboru znakového jazyka (ZJ) na Pedagogické fakultě UP v Olomouci.

tlumočení v oboru znakového jazyka (ZJ) na Pedagogické fakultě UP v Olomouci. Druhým je bakalářský obor tlumočení v oboru znakového jazyka (ZJ) na Pedagogické fakultě UP v Olomouci.

tlumočení v oboru znakového jazyka (ZJ) na Pedagogické fakultě UP v Olomouci. Druhým je bakalářský obor tlumočení v oboru znakového jazyka (ZJ) na Pedagogické fakultě UP v Olomouci.

2| SPOLUPRÁCE S PORTÁLEM GIVT

Náš Svaz se zapojil do spolupráce s portálem GIVT. Nakupujete online? Můžete podpořit naši činnost, aniž by vás to cokoli stálo. Stačí si jen stáhnout Pomocníka, s kterým pak můžete nakupovat přes internet, jak jste zvyklí, ale část peněz z vaší objednávky půjde na dobrou věc pro naši organizaci.

2|

Nakupujte online & pomáhejte

- 1 STÁHNĚTE SI POMOCNÍKA
jednoduché rozšíření do prohlížeče
- 2 NAŠE ORGANIZACE ZA TO DOSTANE 30 Kč
- 3 NEZAPOMENETE PŘÍSPÍVAT
pomocník vám bude na e-shopech připomínat možnost přispět
- 4 POMÁHÁTE, ANIŽ BY VÁS TO COKOLIV STÁLO

givt
pomocník a pomocník

3|

MEZINÁRODNÍ TÝDEN NESLYŠÍCÍCH 2021

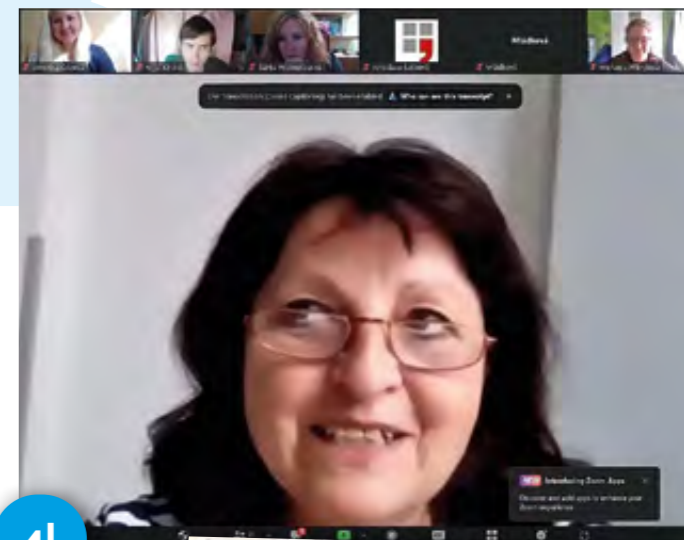
- 20. 9. historie, znakový jazyk
- 21. 9. organizace neslyšících (hrdost)
- 22. 9. učení ZJ, kurzy...
- 23. 9. lidská práva, právo na znakový jazyk
- 24. 9. život v komunitě se ZJ
- 25. 9. divadlo a ZJ
- 26. 9. Lidská práva u neslyšících v časech krize

3| SVAZ NESLYŠÍCÍCH PŘIPRAVIL VELKOU GRAFIKU K MEZINÁRODNÍMU TÝDNU NESLYŠÍCÍCH

Světová federace neslyšících připravila k Mezinárodnímu týdnu neslyšících podklady, které rozeslala svým členům. Náš Svaz přeložil z angličtiny všechny texty, udělal souhrny nejdůležitějších informací a ty pak neslyšící kolegyně přeložily do znakového jazyka. Celý týden jsme pak přinášeli našim fanouškům na sociálních sítích témata jednotlivých dní – např. Znakujeme za lidská práva nebo Znakové jazyky pro všechny neslyšící.

4| TŘI BESEDY JSEM JEDNO UCHO

V září jsme pořádali hned tři besedy Jsem jedno ucho. A všechny se dokonce konaly v rámci jednoho týdne. V pondělí 6. září jsme připravili besedu usíťou na míru 30 pracovníkům Městské knihovny v Praze, v pátek 10. září jsme pak jeli do Žďaru nad Sázavou, kde jsme uspořádali pro učně Střední školy obchodní a služeb SČMSD s osobnostmi Jsem jedno ucho hned dvě besedy – dopolední a odpolední. Více než 50 učňů z oborů aranžér, kuchař-číšník a kadeřník se zaposloučalo do poutavých životních příběhů našich osobností. Besedou provázela mluvčí SNN ČR Veronika Cézová. Besedy se zúčastnily osobnosti: Šárka Prokopiusová, Míra Kindel, David Buzrla a Jiřina Kocmanová. Tlumočila Kateřina Jakubová. Dopolední blok patřil kadeřníkům, odpolední pak učňům z oboru kuchař-číšník a aranžérům. A právě do prvního ročníku oboru Interiérová a aranžérská tvorba nastoupila i neslyšící Anička Pášová. Díky naší besedě mohli slyšící spolužáci Aničku poznat a zjistit, jak s ní – jako s neslyšící – komunikovat. Podařilo se nám tak propojit úžasný svět neslyšících se slyšícími.

4|

4|

4|

5| SPONZORSKÝ DAR

Potěšil nás sponzorský dar od firmy Expodum.cz. Na našich veřejných akcích budeme nově využívat praktický rychlorozkládací stan. Za dar moc děkujeme!

6| ÚČAST NA STÁNKU PACIENTSKÉ RADY MZ

Ministerstvo zdravotnictví České republiky uspořádalo 31. července Den zdraví, na kterém jsme nemohli chybět! Jelikož jsme jednou z pacientských organizací, měli jsme tu čest představit naši činnost. A nechybělo ani 30 knih Jsem jedno ucho 2020, po kterých se jen zaprášilo!

7| DIVADELNÍ PŘEDSTAVENÍ MALÝ PRINC

Náš Svaz ve spolupráci s projektem KukátkOO uspořádal 25. září hned dvě kulturní akce. Od 13.00 hodin komentovanou a tlumočenou prohlídku Kampa a od 15.00 hodin tlumočené představení Malý princ. Divadelní představení bylo nejen tlumočené do znakového jazyka, ale současně i simultánně přepisováno.

8| ŠÁRKA PROKOPIUSOVÁ DOSTALA OD PACIENTSKÉ RADY PODĚKOVÁNÍ

Naše prezidentka Šárka Prokopiusová obdržela poděkování od ministra zdravotnictví Adama Vojtěcha za svou činnost v Pacientské radě. Ta je stálým poradním orgánem ministra zdravotnictví a je složená ze zástupců pacientských organizací. Funguje jako zprostředkovatel hlasu pacientů na ministerstvu. V rámci své činnosti Rada plní svou konzultační činnost, tedy účastní se připomínkových řízení, při nichž se vyjadřuje k návrhům legislativních i nelegislativních materiálů. Pacientská rada je tak oficiálním připomínkovým místem. Prostřednictvím pracovní skupiny pro zdravotnické pomůcky se podařilo zásadně připomínkovat zákon o veřejném zdravotním pojištění, kde se povedlo zvýšit příspěvek na sluchadla. Kromě toho jsme mohli připomínkovat další předpisy jako např. vyhlášku ke zvláštní pomůcce, zákon o sociálních službách nebo elektronizaci zdravotnictví.

9| OCENĚNÍ PREZIDENTKY SNN ČR NA OSLAVÁCH MEZINÁRODNÍHO TÝDNE NESLYŠÍCÍCH

Prezidentka Šárka Prokopiusová dostala na slavnostech Mezinárodního týdne neslyšících na zámku v Ostravě-Porubě ocenění za dlouhodobý přínos lidem se sluchovým handicapem z rukou prezidenta organizace ASNEP Jindřicha Mikulíka.

10| ZÁŠTITA NAD KŘTEM KNIHY JSEM JEDNO UCHO 2021

Rektor univerzity Karlovy prof. MUDr. Tomáš Zima, DrSc. nám poskytl záštitu nad křtem čtvrté knihy příběhů lidí se sluchovým handicapem Jsem jedno ucho 2021, kterou napsala naše tisková mluvčí Veronika Cézová.

KŘEST KNIHY JSEM JSEM JEDNO UCHO 2021

Šampaňské, nádherný dort, koláčky, dortíky, rízky... Ale hlavně spousta krásných setkání. Tak vypadal křest čtvrté knihy příběhů lidí se sluchovým handicapem Jsem jedno ucho 2021 autorky Veroniky Cézové, tiskové mluvčí Svazu neslyšících a nedoslýchavých osob v ČR, který se uskutečnil v pondělí 20. září 2021 v Karolinu Univerzity Karlovy.

Kmotrem knihy, ve které je 30 příběhů, se stal doktor Josef Brožík, 100. osobnost projektu Jsem jedno ucho.

„Na projektu Jsem jedno ucho se mi líbí, že spojuje. Spojuje komunitu neslyšících se slyšícími. Spojuje a představuje příběhy lidí s různými druhy sluchového handicapu – neslyšící, nedoslýchavé, ohluchlé, lidi, kteří mají tinnitus, kochleární implantát... Ucho ale nezapomíná ani na představování těch, kteří sice slyší, ale mají k lidem se sluchovou vadou blízko – například představuje tlumočníky znakového jazyka, vědce či lékaře. A za to mu patří velký dík,“ pronesl během slavnostního projevu kmotr knihy doktor Josef Brožík.

Děkujeme za krásná slova! A velký dík patří všem, kteří se křtu zúčastnili, nebo nám drželi palce na dálku. ■

Děkujeme!

Poděkování

Velké poděkování patří všem, kteří se podíleli na přípravě křtu.

Děkujeme Radce Klínderové a Štěpánce Prokopiusové za pomoc s přípravami křtu, Tomáši Portychovi za simultánní přepis, Monice Boháčkové za tlumočení, Jiřímu Čejkovi za krásné fotografie, Ivanu Crnacovi za poutavé video, VOŠ, SŠ, ZŠ a MŠ v Hradci Králové za úžasný raut, Světlušce Dostalíkové za napečení výborných koláčků a Radku Balounovi za lahodná vína.

OHLASY ÚČASTNÍKŮ KŘTU KNIHY

David Buzrla

Mrzí mě, že mi nemoc podrazila nohy a já jsem byl o křest ochuzen. Nicméně moc děkuji za možnost stát se osobností Jsem jedno ucho! Jsme figurky s příběhy, které ty, Veru, spojuješ do úžasných knížek. Díky za to, co děláš!

Mira Kindel

„Jak dlouho to je od školy?“
„Sedm let.“
„Prosím tě, mně to přijde tak, že to je tak tři roky.“

Kmotr čtvrté knížky Jsem jedno ucho 2021 a můj bývalý učitel Josef Brožík a zároveň 100. osobnost si myslí, že jsem maturoval teprve nedávno... Sedm let ho natolik šokovalo... Ale lidi miní a čas právě neskutečně letí. Dobrá parta. Historicky nejvyšší účast. Vynikající jídlo. A jako bonus jsem zase poznal nové osobnosti!

Děkuji Veru za příležitost být u toho a pomáhat Ti a doufám, že i nadále budu platný v tom, abych Ti pomohl. Ale obdivuju Tě, jak to dáváš, fakt že jo. Někdy to jednoduché nemáš... Ale je to hodný obdivu! A ostatním také díky!

Martina Kopecká

Hezká akce, milé setkání, super dort. A malá Verunka je fakt zlatíčko!

Dagmar Čípková

Moc, moc děkuji za úžasný večer, bylo to skvělé po všech stránkách... Příprava, organizace, občerstvení, dárečky... A hlavně – sami příjemní lidé, které člověk díky projektu Jsem jedno ucho konečně na jednom místě poznal...
Ještě jednou děkuji...
Fakt super!

Sylva Příkrylová

Nádherné, důstojné, děkuji za skvělý zážitek!

Robert Gruss

V knize jsem našel spoustu zajímavých příběhů a skvělých lidí.

VĚDĚLI JSTE, ŽE...

Kdo máte Facebook a jste fanoušky Svazu či projektu Jsem jedno ucho, určitě jste si všimli, že pro vás natáčíme krátká osvětová videa Věděli jste, že... Přinášíme vám malou ochutnávku.

Máte tipy, co by v dalších dílech nemělo chybět? Napište na cezova@snn-cr.cz.

Děkujeme!

Věděli jste, že...

- 1 ...měla v Hollywoodu premiéru komedie ‚WHAT?‘, ve které hrají spolu se slyšícími i neslyšícími herci?
Příběh vypráví o neslyšícím herci, který se snaží prosadit ve filmové branži. Roli mu ale vždy vyfoukne slyšící herec. Hlavní postavu hraje americký neslyšící herec John Maucere.
- 2 ...Evropský parlament chce vytvořit ve spolupráci s Evropskou unií neslyšících a Evropským fórem tlumočnicků znakových jazyků nezávislý seznam překladatelů ze všech zemí Evropy?
Tito překladatelé by poté měli za úkol překládat do národních znakových jazyků různé dokumenty a materiály předkládané Evropským parlamentem. Do seznamu se přednostně přihlašují kvalifikovaní neslyšící překladatelé.
- 3 ...britský soud rozhodl, že místní vláda diskriminovala neslyšící, když na podzim loňského roku neposkytla tlumočení důležitých tiskových konferencí o stavu pandemie covidu-19 do znakového jazyka?
Vláda argumentovala, že by měly stačit skryté titulky, ale rozsudek dal neslyšícím zapravo, že vláda porušila zákon a tlumočnicka do znakového jazyka musí zajistit.
- 4 ...francouzští lingvisté přinesli nový pohled na jeskynní malby zobrazující ruce v pyrenejské jeskyni Gargas? V roce 1906 bylo v jeskyni objeveno přes 200 různých barevných rukou, s různými tvary. Stáří obrázků se odhaduje na 35 000 let a teorií jejich významu je hned několik. Vědci nyní došli k závěru, že ruce mohou zobrazovat tvary, které byly systematicky používány ke komunikaci prostřednictvím znaků tehdejších lidí.
- 5 ...Vědecká rada Univerzity Karlovy udělila zlatou pamětní medaili profesorce Aleně Macurové, zakladatelce oboru Jazyky a komunikace neslyšících na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy?
Prof. Macurová působí na FF UK více než padesát let, během kterých se jí mimo jiné podařilo legislativně prosadit, že český znakový jazyk je přirozený a plnohodnotný jazyk.
- 6 62letá neslyšící žena z Indiany Donna L. Summerlinová byla shledána vinnou z podvodu v hodnotě více než 1,2 milionu dolarů?
Peníze získala od více než 100 neslyšících obětí v USA, Kanadě a Austrálii, mnoho z nich byli senioři. Pachatelka

text ve ZJ

text ve ZJ

BYLI JSME PŘI TOM!

Pražský spolek neslyšících

Dne 14. srpna 2021 jsme v Domažlicích navštívili Chodské slavnosti a Vavříneckou pouť!

Spolek neslyšících Břeclav

Dne 29. září se uskutečnila další ze série tematických aktivit – přednáška Slovník cizích slov. Ve znakovém jazyce se vysvětlovala různá cizí slova, se kterými se mohou neslyšící setkat v běžných textech.

Základní organizace neslyšících Most

Dlouholetá členka Eva Ederová oslavila 80. narozeniny! Evičce jsme popřáli hodně štěstí a hlavně pevné zdraví.

Dne 19. července jsme byli na výletě v Chebu a v Mariánských Lázních.

Spolek neslyšících Plzeň

Naše knihovnička se rozrostla! Obsahuje různé knihy o sluchové vadě, slovníky znakového jazyka a samozřejmě i všechny 4 knižní díly příběhů lidí se sluchovým handicapem Jsem jedno ucho.

Poličky, hodiny, obrazy, dávkovač dezinfekce... Všechno je už u nás přivrtáno!

Děkujeme Janu Voříškovi!

GYMNÁZIUM, SOŠ, ZŠ A MŠ PRO SLUCHOVĚ POSTIŽENÉ V JEČNĚ: Místo, ze kterého vzešly významné osobnosti

Ivana Zouliková se svou třídou 9.A.

„Crrrrrrrrrr!“

S Ivanou Zoulikovou, učitelkou chemie, přicházím do třídy, kde kluci a holky vesele švitoří.

Učitelka Ivana řekne hned na začátek zásadní větu: „Budete se snažit, aby vás chemie bavila.“ Jak následně poznám během jejích pokusů, v jejím podání to není jen fráze. Ona je prostě fantastická učitelka, která chce, aby to žáci pochopili. A chemii ve škole nebrali jen jako nutné zlo, ale naopak něco, co využijí i v každodenním životě.

Hned zkrájí hodiny také zavírá okno. A přestože je ve třídě horko, vysvětluje třídě tento – pro ni zásadní – krok.

„Také mám sluchovou vadu. A vadí mi hluk z ulice, proto jsem potřebovala zavřít okna.“

Žákům to nevádí. A poslouchají krátké vyprávění Ivany, která je seznamuje s tím, že má dva kochleární implantáty. „Někdo má třeba dvě sluchadla, já mám dva kochleární implantáty. Někdy se ale může stát, že vás budu slyšet, ale nebudu vám rozumět.“

Na řadu pak přichází seznámení s jednotlivými žáky.

„My se už trochu známe, vidíte? Známe tvoji sestru...“

Jedna z žaček je smutná. A najednou jí po tvářích začnou stékat drobné slzičky. Ivana pohotově zareaguje. Vytáhne kapesníček, žačku ho podá, pohladí jí a pronese: „Nebud' smutná...“ Její hlas je natolik vlídný a uklidňující, že si dívka utře slzy a usměje se.

Její hodina není taková, jakou si ji pamatují já z dob povinné školní docházky. Tahle není nezáživná a nepraktická.

Co je to chemie?

Hned úvodní otázka vzbudí v žácích zvědavost.

„Co je chemie? Co si pod tím představíte?“

„Pokusy, látky, atomové zbraně...“ zní odpovědi.

„A když se rozhlédnete kolem sebe? Ve třídě je ticho.“

„Představte si, že chemie je i tady všude kolem nás. Jar, dezinfekce, mýdlo... To všechno obsahuje chemii. Chemie je velmi praktická. A proto si každou hodinu ukážeme jednoduchý pokus.“

Ivana se dostává i k bezpečnosti práce. „Kdyby tu něco hořelo – to už se mi stalo několikrát,“ směje se Ivana... „Co byste dělali?“

Jeden z žáků křičí: „Běžel bych na chodbu a řval ‚Pomoooc!‘“

„Přesně tak, hlavně je důležité nezmatkovat a říci co nejdříve někomu z učitelů,“ vysvětluje Ivana.

Pokus: smíchání potravinářského octu se sodou

A na řadu přichází pokus s potravinářským octem a sodou.

„Víte, na co je jedlá soda?“

„Jé, to máme doma! Dáváme to do polévky!“

„Do polévky?“ diví se Ivana. „To asi ne...“

„No fakt!“ přesvědčuje ji jeden z žáků.

„To nevím. Ale už naše babičky to používaly na pečení jako kypřicí prášek. Nebo když si dá člověk trošku jedlé sody, uklidní se mu žaludek... A víte, co se stane, když se smíchá ocet a soda?“

„Začne to pěníť!“ ptají se opatrně žáci.

„Správně!“

Každý z žáků si pak zkusí nasypat odměřené množství sody do zkumavky. Jedna z dívek sodu sype mimo.

Ivana se usměje, ale dívku upozorňuje: „Pozor, teď jsme vědci, musíme s látkami zacházet opatrně. Kdyby to byla třeba vzácná látka, byla by škoda ji takhle sypat mimo...“

„Crrrrrrrrrr!“

Zvonek ohlašuje konec hodiny a žáci míří ze třídy na další hodinu.

Ivana se ke mně otáčí a povídá mi vesele: „S kochleárními implantáty všechny ty zvuky najednou slyším tak hlasitě... Musela jsem si na to zvyknout. Ale je to boží!“

Loučíme se a já mířím do ředitelny. Tam na mě již v křesle čeká Olga Maierová.

„Co říci k naší škole? Je to komplex sedmi subjektů pod jedním názvem. Spadá pod nás mateřská škola, základní škola, gymnázium, družina, internát, školní jídelna a speciálně pedagogické centrum. Nabízíme tak žákům se sluchovým postižením komplexní péči,“ popisuje ředitelka.

Ve škole je zaměstnaná od roku 1993. Učila dějepís, zeměpis a základy spo-

Chemický pokus. Žákům předvedla Ivana Zouliková během výuky dva pokusy. Jedním z nich bylo rozpouštění krystalků manganistanu draselného ve vodě. Po několik hodinách byl nakonec celý objem válce stejnoměrně fialový, což je důkaz neustálého pohybu molekul.

lečenských věd. A v roce 2012 se stala ředitelkou.

„Učila jste na základní škole i na gymnáziu?“

„Ano, takhle to u nás mají učitelé. A je dobře, že učí mladší i starší děti. Znají tak problematiku obou stupňů.“

Na druhou stranu – někdy je to i minus, protože děti učí moc dlouho... Ale když dojde na lámání chleba... Toto chráněné prostředí je pro většinu dětí zajímavější, výhodnější. Někdy si to jdou zkusit na jinou školu, jdou do integrace, pak se nám ale často vrací zpět.“

Pokus s potravinářským octem a sodou. Žáci si mohli vše vyzkoušet jeden po druhém.

Orální výuka

Říká se, že 90 procent neslyšících dětí se rodí do slyšících rodin. To potvrzuje i ředitelka. „Nemáme převahu neslyšících rodičů, těch je tu menšina. A přestože mají jako mateřský jazyk znakový jazyk, přejí si pro své děti orální cestu výuky.“

A na koho ředitelka vzpomíná z řad bývalých studentů?

„Těch je tolik...“ usmívá se. „Ale namátkou: výborný byl například Michal Jágr, který později na studii prováděl výzkum zubního kazu, dále u nás studoval Martin Novák, Radek Vavřík, Magda Jandusová, Iva Tetaurová, David Buzrla, Saša Zvonek, Patrik Košák... Mám vždycky velkou radost, když slyším, jak se našim absolventům daří. A že se jim daří! Zastoupeny

jsou obory jako je psychologie, ekonomie, informatika, ale i optometrie či politologie... Jsem na ně moc hrdá!“ ■

Ředitelka Ječné Olga Maierová s Verunkou, dcerou šéfredaktorky časopisu Jsem jedno ucho Veroniky Cézové.

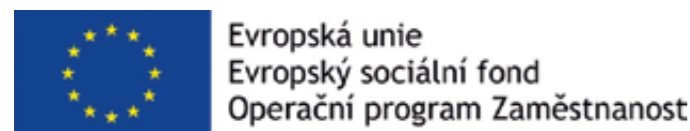
Škole v Ječné věnoval Svaz neslyšících a nedoslýchavých osob v ČR knihy příběhů lidí se sluchovým handicapem Jsem jedno ucho.

NOVINKY Z PROJEKTU ZKVALITŇUJEME SOCIÁLNÍ SLUŽBY PRO NESLYŠÍCÍ V PRAZE

CZ.03.2.63/0.0/0.0/19_099/0015356

Rádi bychom vám představili, co se za období od poloviny května do konce července 2021 (uzávěrka tohoto čísla časopisu) podařilo uskutečnit v rámci projektu Zkvalitňujeme sociální služby pro neslyšící v Praze (CZ.03.2.63/0.0/0.0/19_099/0015356).

Projekt Zkvalitňujeme sociální služby pro neslyšící v Praze (dále jen „projekt“) je realizován Svazem neslyšících a nedoslýchavých osob v ČR, z.s. (dále jen „SNN v ČR“) a spolufinancován Evropským sociálním fondem prostřednictvím Operačního programu Zaměstnanost. Do projektu jsou zapojeny dvě organizace (Centrum zprostředkování tlumočení neslyšícím a Centrum pro neslyšící a nedoslýchavé pro Prahu a Středočeský kraj, o.p.s.) a aktivit projektu se mohou účastnit pouze jejich zaměstnanci.

Vzhledem ke zlepšení epidemiologické situace proběhla část naplánovaných aktivit již prezenčně, jiné probíhaly stále online.

V rámci projektu probíhají konzultace (schůzky s externími odborníky), které mají za cíl pomoci sociálním službám zapojeným do projektu naplňovat standardy kvality sociálních služeb ještě lépe než doposud. Více informací o standardech kvality sociálních služeb najdete v infoboxu!

Celkem již proběhlo 5 těchto konzultací a do konce projektu (červen 2022) jich proběhne ještě 15.

Dne 20. 5. 2021 se uskutečnilo první metodické setkání, a to na téma Zvyšování kvality sociálních služeb (dle znění standardu kvality č. 15). Toto metodické setkání proběhlo v online formě a zúčastnilo se ho celkem 13 osob a zastoupeny byly všechny 4 zapojené sociální služby.

Téma tohoto metodického setkání (stejně tak jako témata zbývajících 3) si vybrali v hlasování samotní účastníci projektu. Zbýající metodická setkání proběhnou v dalších obdobích projektu.

Dále koncem června proběhl v Karlíně druhý kurz pro účastníky projektu. Jmenoval se „Hranice v práci s klientem sociální služby – úvod do tematiky“ od organizace MouSou. Dle reakce účastníků se jim kurz velice líbil. Obsahem kurzu bylo mimo jiné i to, jak si nenosit práci domů, zdravá asertivita nebo jak se bránit manipulaci. Další kurz je plánovaný na začátek podzimu 2021.

Také proběhla první ze setkání nad prací s konkrétními klienty – cílem bylo vzájemně si pomoci při řešení složitých životních situací klientů sociálních služeb. Všichni účast-

níci si přinesli anonymní případ nějakého klienta (reálného či vymyšleného) a společně pod odborným vedením hledali způsob, jak mu pomoci. Do konce projektu ještě v každé ze sociálních služeb zapojených do projektu proběhne jedno takové setkání (tedy celkem ještě 4).

V rámci podpory mezioborové spolupráce se uskutečnilo také online setkání ředitelů organizací, které poskytují sociální služby a jsou buď pobočnými spolky SNN v ČR, z.s., nebo obecně prospěšnou společností, kterou SNN zakládal nebo spoluzakládal.

Další podobné setkání proběhne online dne 26. 10. 2021 a také proběhne setkání sociálních pracovníků a pracovníků v sociálních službách (online dne 6. 10. 2021). Více informací o obou setkáních naleznete na webových stránkách SNN v ČR, z.s.

Pozvání na setkání ředitelů a setkání pracovníků v sociálních službách a sociálních pracovníků v říjnu 2021: <https://snn-cr.cz/Pozvani-na-setkani-reditelu-a-setkani-pracovniku-v-socialnich-sluzbach-a-socialnich-pracovniku-v-rijnu-2021.html>. ■

Víte, co to jsou ty Standardy kvality sociálních služeb (často také „standardy kvality“, „SQSS“ nebo jen „SQ“)?

Jsou souborem kritérií, která musí splňovat všichni, kdo chtějí poskytovat sociální služby. Je jich celkem 15 a týkají se mnoha různých oblastí – např. práv klientů, podávání stížností, jednání se zájemcem i povinně uzavíraných smluv s klienty. Způsob a míru naplňování standardů kvality a povinností dle zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách kontroluje inspekce Ministerstva práce a sociálních věcí ČR (MPSV). Znění všech standardů kvality v sociálních službách lze nalézt na webových stránkách MPSV zde:

www.mpsv.cz/web/cz/standardy-kvality-socialnich-sluzeb

A zde je zjednodušený popis jednotlivých standardů určený pro širokou veřejnost:

www.mpsv.cz/documents/20142/225517/skss_final_web.pdf

NA KŘÍDLECH MOTÝLŮ

Výstava obrazů Ivety Kleinové Všeň

GALERIE GRANÁT

Turnov, náměstí Českého ráje 4

ŘÍJEN-PROSINEC

pondělí

10.00–12.30 13.00–17.00

úterý–pátek

9.00–12.30 13.00–17.00

Svaz neslyšících a nedoslýchavých osob v ČR, z.s. | Karlínské náměstí 12, 186 03 Praha 8
IČ: 00676535

Redakční rada: Veronika Cézová | šéfredaktorka,
Šárka Prokopiusová, Pavlína Spilková

Grafika: Tereza Kawuloková
Jazyková korektura: Tereza Kawuloková
Překlad do ČZJ: Monika Goldefusová, Pavlína Spilková, Zuzana Hájková, Lucie Lešková
Technická podpora: Marek Spilka

Titulní foto: Radek Vavřík

ISSN 2694-9156 (Print)
ISSN 2571-2233 (Online)

Čtrnácté číslo vyšlo 14. října 2021.

ŽIVOTNÍ JUBILEUM DAGMAR RADILOVÁ

Foto: Veronika Cézová

Dagmar Radilová, velmi aktivní členka úzkého vedení SNN ČR, oslavila 8. října jubileum – 80. narozeniny! Dáša je naše dlouholetá viceprezidentka pro nedoslýchavé, již od 90. let byla předsedkyní Základní organizace Beroun a předsedkyní krajské organizace Středočeského kraje. Práci ve prospěch lidí se sluchovým postižením, především nedoslýchavých a ohluchlých, věnovala většinu svého života. Za svou činnost získala několik ocenění. V roce 2016 byla nominována na cenu Mosty, v roce 2018 byla oceněna cenou, kterou obdržela od města Beroun.

*Milá Dášo,
moc Ti gratulujeme k významnému životnímu jubileu!*

80